

VÍTR

Václav Kahuda

TMA

PŘÍTOMNOST

DRUHÉ MĚSTO

Václav Kahuda

VÍTR

PŘÍTOMNOST

TMA

...vyprávění...

Druhé město / Brno 2014

© Václav Kahuda, 2014

Illustrations © Bedřich Vémola, 2014

© Druhé město – Martin Reiner, 2014

ISBN 978-80-7227-676-9

...ptáček sedí v hnízdě, v hlubokém lese mezi vesmíry. Vysoko v korunách, na hladině stromů, hledí do dálky. Zjasněné nebe nad obzorem. Noční vítr mu čeří pírka na křídlech, pomalu se houpe v moři větví.

Přivírá oči, snad spí. Na chvíli, mezi nadechnutím a výdechem, přicházejí sny... Když líná mohutná vlna zašumí v listí a zvedne tu horu prašticího, dutě vrzajícího dřeva do výšky, na okamžik – který trvá snad tisíc let – jsou vidět hluboká údolí, nezměrné říční rokle a další a další zvlněná pohoří vzepjatých černých stromů.

V bledé záři světů duhové stíny se chvějí a třepotavě utíkají do tmy, dolů po větvích. Ptáček otevřel oči a – v paprscích, v osamělých záblescích, v pomalých žlutých hvězdách, vzdálených galaktických rojích a jejich modravém jiskření, v té vanoucí průzračné tmě... ty bezedné krůpěje se třpytí, snad už od počátku časů.

Kapitola 1

Muj

Sedím v autobuse 213, krouživě protíná křižovatku u Koh-i-nooru, přejíždí železný most nad posunovacím nádražím a stoupá na Bohdalec. Necháávám za sebou kourňaté dno vršovického údolí a oddávám se myšlenkám.

Jak je to jiný čas, úplně – až do morku kostí, do buněk, v molekulárních strukturách žiju jiný, další život. Deset let čekám na kamaráda smrt, a on nepřichází. V dětství jsem mu párkrát pohlédl do očí a teď vidím – že musím žít. Nebráním tomu. Možná to je dluh za tu krásu, tady v těch místech za nádražím, v Přípotoční ulici, se mi rozsvěcel život a já sál vůně této jarní a podzemní planety.

Chodil jsem k tetě a strýčkovi dívat se z okna. A potom coby mladík zamotaný v pohlavních zmatcích kráčel za šera parkem Grébovkou a doprovázel o několik let starší dívky, uhrovitý kavalír, vraceli jsme se z kurzů kreslení. Jejich hlasy a krásu, ta jejich oslovení, na která jsem neuměl odpovědět než svým dětstvím... Tu vůni života jsem si odnášel do samoty a za nocí z ní žil a pomalu rostl v zárodečném tichu.

A možná tento současný vyšedlý stav ducha je dar za léta úzkosti a zvířecího míjení s lidmi. Huba mi už léta jede sama, v krámě, s bábou v trafice, v tramvaji. Jako všichni ostatní vytvářím kolem sebe mumlavý, dýchavičný stan malých každodenních chtění, nejsem sám...

Harmonika číslo 213 bručí a sjíždí z kopce dolů ke křižovatce, stávala tam hospoda – dechovka, tancovačky, cikání ráj. Naproti přes ulici, za zdí plynárny, se tyčil mohutný plynojem. Když kodrcající dřevěnou tramvají ujížděl jsem k městu, v roce 1969 – gigantická rezavá stavba plynojemu rostla do výšky a jindy zas klesala, jak hladina svítiplynu zvedala tu upoutanou plechovou vzducholoď v železné kleci. A zapadající slunce barvilo svou krví ryšavé pláty plechu a boubelaté nýty pomalu obrůstaly psím vínem a bezinkami. Za letních večerů...

Jindy zas, na roztrpeném okraji paměti, přijeli za podzimních dnů komedianti a postavili svůj malý cirkus a střelnice na pláni uprostřed sídliště... Provazochodci na lanech napjatých mezi vysokými

stožáry chodili s rudou světlicí, se sršícími pochodněmi v rukou... Vyrostl tam též prapodivný, kulovitý Glóbus smrti... Když večerní mraky pomalu zatahovaly obzor a rozsvěčely se pouliční lampy, zařvala do šera silná motorka a platící divák mohl zblízka a malý usmrkanec, když podlezl šňůru, mohli oba s otevřenými chlebařnami zírat na vyjící motor v kleci a na Muže smrti, který v kožené kukle jezdil jak velká masařka v dýmu a rachotu v železné kouli sem a tam. Sem a hlavou dolů. Jawa – hyena.

Nyní, jářku, mohutné letní slunce táhne stíny tyčí, držadel a lidí, rozsvěcí útroby autobusu a z okna vidím, že stoupáme na Chodov, tam je můj dnešní cíl.

Zachytil jsem nějaký pohyb na okraji zorného pole, pomalu otáčím hlavu a hledím na muže, postarší šedesátník, cosi mumlá do pysku, a teď dokonce vidím, že se mu ústa protahují jako takové jó-jo, tak nějak u toho vyplazuje jazyk. Vše se to odehrává potichu a jen s občasným zasevením. Nenápadně sleduji jeho utkvělý zrak. V přední části busu se houfuje skupinka školáků. Takoví ti smradi oblečení jako batolata, s rozkrokem u kolen a s golfovou čepičkou připlácnutou na ucho. Též jsou mezi nimi dívky, ty se díky hormonům dříve probuzeným zdají starší a taky mají pruhy odbarvených vlasů, jako to za mého mládí nosily staré ženské... Ani moc nehlučí. Jsou zaujati dráty v uších a každý zírá na svůj osudový displej v telefonu.

Muž je sleduje utkvělým pohledem, a tu shledávám, že synchronizuje práci svých úst s pohyby rtů a s grimasami dívek. Pubertálně protahuje ústa, jakoby nedbale přežvykuje slova, mazlivě vrtí hlavou a špulí samolibou hubičku. Je z něj „zlobidlo“, „potvůrka“, „vopice“. Nemůžu si pomoci, ale v odrazech protějších oken sleduju, jak jeho ústa mazlivě artikulují „ty píííčoóó“. Dokonce v rambajzu motoru slyším protáhlé „čóóó“, po chvíli „ééé, co blbnéééššš...“. Po očku hledím na mužův horní ret, je tam cosi, v těch rysech nebetyčně, nelidsky dobrotivého, jakási artistní láska, paušální přihřátý cit k lidem. Hluboká osamělost je znát na pozadí, pod tím chvěním, pod tou posunčinou... Zelenošedé ještěřčí oči, nehybně zirájící za skly brýlí, dodávají tomu chlápkoví zjev laskavého velitele koncentrační-

ho tábora. Chasa mladých vystupuje, šedesátník je pozoruje z okna, autobus se rozjíždí, brýle z chirurgické oceli sledují zvláště jednoho štlhlého, vytáhlého mladíka, jenž cosi hekticky volá a mává rukou na své kamarády. Bus chrochtá na kruhovém objezdu, horní pysk se protahuje jak ovčí tlama a do rachotu automatické převodovky se ozve tlumené „mmméééé...!“.

Náhorní plošina. Pláň dříve zarostlá poléhavou travou, s dolíky a výmoly zapomenutých stavebních jam, kde lopuch a kopřivy ukryly do svých dusných, zapařených porostů kdejakou chamraď a neřád. Jílovité kaluže a rákosím zarostlé strouhy. Země nikoho, kde smečky dočasně zvlčilých chlapců hrály pravěké hry v dřevěných špulcích od tlustých, jak krk příšery silných kabelů. Území křovisek a průhledů do daleka na město, za zády krajina polí a lesů na obzoru. Mohl jsi svobodně srát, hlavu vystrčenou z husté lebedy, mohutně prdět a dívat se, jak v dáli visí v odpoledním horku prezidentská vlajka na Hradě.

To bylo tenkrát. Nyní všude okolo hučí estakády a přivaděče. Horký vzduch se chvěje v rozpáleném betonu sídlišť. Ubytovna Košík, svého času hotel podivných existencí, pracujících na pražském metru, lomozivá haluzna tesco baráků a unimo buněk, při výplatě halekala do tmy. Za krále Klacka.

Velká, pozvolná vlna nevolnosti mi stoupá ke chřtánu, celé tekuté pohoří úzkosti se dalo do pohybu, hnuly se tektonické vrstvy v podloží mé duše. Pomalu se snažím zpracovat neklid a racionalizovat, ukostřit to mravenčení v útrokách.

Už je to dobré, pomalu klesám z kopce dolů, z vrcholu krize. Vzpomněl jsem svých dospělých let, chytil jsem se svého života a vytáhl své vědomí z bahna vzpomínek. Gravitace těch let je pořád ukrytá v základech mé bytosti.

Celá ta masa smutku si sedá a klesá, už jsem na zemi... Stojím před Národním archivem. Za mými zády brousí dělníci silnici, cikáni snědí kopou výkop v poledním horku.

Budova archivu je slepenec skla a betonových hal. Za pár křovisky je chladivá šerá tlama hlavního vchodu. Jdu tam, vnitřní oprávně- nec, odvaha – nebo snad chudoba, ano... chudoba cti netratí. Za sklem vrátnice nazální, úřední baba, jak se patří na centrální úřad. Stařa s trvalou a brýlemi. Ví, že na ni bude platit chladná byrokratická zdvořilost. „Ano prosím, děkuji, zajisté... Badatelský průkaz nemám. Občanský ano...“

Jsem – veřejnost. Badatel, to je víc než žadatel, píčus chtivý vě- dění. Štoural. Mrdka chlap.

Setmělá, příjemně chladná dvorana vede do útrob rozlehlé bu- dovy, na dveřích jmenovky jednotlivých archivů... jako bych stál na rozcestníku ve vyhledávači, v nějakém 3D webu a díval se na vstupy do jednotlivých vesmírů.

Svatá prostoto! Zajisté... uvnitř je pult, za ním slečny, ženy a po- čítače. Samozřejmě... Už mě to zas bere, zase je tu vír pocitů a před- stav, jako bych už tady stál a teď jsem se po deseti tisíci letech vrátil.

U centrálního výdeje archiválií sedí tlustá velká slečna s hezkou, laskavou tváří. Vědoucne se na mě usmívá a zve mne k sobě pokýv- nutím a celou svou ochotnou postavou. Moje paranoia jede na plné obrátky, ohledávám zběsile terén svou rentgenovou hlavou a proza- řuju podlahy a celý prostor kobaltovými zášlehy podezření a hle- dám náznaky, pouhé možnosti, zámysly úkladu.

Slečna se stále tváří laskavě a se sklopenými zraky se mnou ko- munikuje svým biskupem! Hromský das... To jsem se zas zaplet, sám sebe zamotal do okolností. Úřední laskavá starší dívka, zdá se abatyšce této archivní řehole, mne zvednutím mírných očí a elektri- zující vlnou ze své ptačí, slepičí, píčí kostrče zve k opultí, ke hraze- ní. Cítím, jak mi její nitkovitá nervová chapadla ohledávají paměto- vé registry. Ano, předem ví, co budu požadovat, už to možná sama před-objednala ze skladu...

Podle její lehce povadlé ženské pokožky na tváři, podle širokých boků usuzuji, že má velké bílé hýždě, líné na povrchu, tvarohovitě hrbolaté, a stejně měkké půlky zadnice, dlouho uchováající zarůžo- vělé otisky spodního prádla. Ale ten biskup! Ten teple lahodný, měk- ce ženský dotek na mozkou, když skenuje své okolí a... Úplně ho vi-

dím, cítím v hubě toho zmuchlaného, ústričnatého nemodlence. Tu paprč!

„Prosím vás, hledám nějaké informace, vlastně cokoli o mém dědečkovi, víte, za protektorátu byl opakovaně vyslýchán nějakou německou bezpečnostní složkou, snad gestapem. A jednoho dne roku 1939 se vrátil z týden trvajících výslechů – snad měl být v Drážďanech, vrátil se v noci, uleh a druhý den ráno vstal z postele a zemřel...“

Potichu blekotám svou prosbu a starší dívka s nehybnou, laskavě vědoucí tváří naslouchá. Okolo chodí historikové, jejich obličej znám z televizní obrazovky, šediví i mladí, zkušeně vypisují žádanky a bryskně si odnášejí do studovny veliké šanony a složky, archivní krabice. Všichni jsou navlečení, ruce mají v látkových bílých rukavičkách.

Ptačice, abatyše hovoří – tichým šepotem mi sděluje, že výslechové protokoly gestapa jsou rozesety po různých archivech, některé jsou zmrazené po povodni, která postihla armádní archiv, další materiály má ministerstvo vnitra a část by měla být snad v Archivu bezpečnostních složek. Pomáhá mi zapisovat adresy a jména jednotlivých pracovníků, sype ze sebe s laskavou díkčí kontaktní webové adresy, sama mi vypisuje žádanku na archiv bývalých protifašistických bojovníků. Jména, telefonní čísla, mám toho plný list, čeká mě rachota, desítky dotazů, desítky žádanek, měsíce čekání...

Zadává do databáze nacionále a data o narození a smrti mého děda a říká, šeptá: „Nejdříve se podívejte do policejních archivů první republiky a protektorátu, tam bývá vždycky něco, alespoň cestovní pas a jiné žádosti...“

Dají mi vědět. Ať jsem trpělivý, jsou toho kilometry nezpracovaných dokumentů, ale ty policejní archivy, to bude do pár týdnů, šeptá bělořitná.

Odjíždím, v hubě sladkou pachut' po tom jejím neodbytném frajetroví, musel jsem ho vyjmout z mozkových plen, to kladélko zastrčených úmyslů, tu kukačku volající z dálky, za kuropění: „Ošukej mě... ošukej!“ Vzpěchoval se. Neznaboh.

Orvanej ohledy a zdvořilou mluvou s institucemi, vracím se v ta místa zhruba po měsíci čekání. Napsal jsem tou dobou tucet žádostí, oslovil několik archivů. Zjištění hrozivé – archiválie se měří na „badačské metry...“.

Velká dívka už je chladně zdvořilá, je zadána postaršímu vousemu profesionálnímu historikovi, právě jí cosi brumendem šeptá (v archivech, ve studovnách se všude a vždy – šeptá). Ona, visíc na něm pohledem, má ho před očima (úplně to cítím ve vzduchu, tu její ruměnou, vysezenou chtivost, tu její překrvenou – úřednickou řeholí stále připravenou žízeň), myslí na jeho žilnatý vytahaný pytel, představuje si zajisté slastné pokoření – kdy musí sát koule, rty od vylínalých chlupů... útočící šourek.

Má toho plná ústa, a tak mě předává strohé kolegyni, takovému menšímu ženskému strejcovi, takové tetě v modrém dílenském plášti a bílých rukavičích. Nejprve mě tato přinutí koupit stejné bílé taneční rukavice a pak mně předává – proti podpisu – tenké desky, štos velkých sešitů v mramorovaných pevných deskách a starou modrou dopisní obálku, vše opatřené velkými černými číslicemi.

Ženský strejc má ve tváři tak odpovědný výraz jako prodavač v železářství – docela bych se od té vážné dívky nechal ošukat policejním obuškem do prdele... Řičel bych u toho jako kvíčala, kuvíkal coby rozdurděná „hvíždala“. Nakonec by si mě ujec v sukních položil nznak na zaprášené kartonážní krabice – a pevnou ručkou v bílé rukavičce by nesmlouvavě „vydojil“ tu páchnoucí starou flaksu.

Ach, takovéhle myšlenky mě napadají vždy, když jsem přítomen nějakému úřednímu řízení. Mám důvodné obavy, že s postupujícím věkem ztrácím sebemenší zábrany. Docela mě zajímá, který oficiální nešťastník si z osudí života vytáhne „černého Petra“ a já mu před auditoriem noblesních diváků navleču na hlavu svoje posraný trenky... Možná zajdu na nějaký předvolební mítink a vyberu si nějakou mediální filcku. Televizního „slimáka“. Říká se tomu – mediální strategie, penetrace trhu cílenou reklamou, bla-bla-bla.

Jsou to všechno vidiny, stejné jako haluze svatého Jeronýma, flash backy svatého Benedikta. Hejno Belzebubů, černých zuřících masařek bubnuje na okna: „Za hov-nem! Le-tí-me za hov-nem!“ Set-

nina Masaryků na bílých koníčcích jim hrozí pěstí. Mao – coby usmívající se těžká hlava na tankovém podvozku, jezdí sem a tam. Chaplin a Hitler šlapou na dvojkole... Sýkorka klove zmrzlý lůj a přivírá jedno očko. Hrome! To je slavný Džugašvili – teolog a řeckořímský zápasník! Zápasí s „Černou maskou“, chlupatá namaštěná těla po sobě lezou, hekají, dávají si dvojitě nebo jednoduché nelsony, roztahují si navzájem půlky, chmatají po čurácích... Prasata!

Jedna z těch černých masařek má plešatou bledou hlavičku a knír, má moji tvář! Teď uvízla v pavučině v rohu okna, kde bubnuje svůj vzkaz lidstvu. Morseovka úderů říká: „Salááá-áám! Salááá-áám!“ Vírím prach na okenních parapetech, zuřivě třeštím... a teď: „Bzííí. Bzííí.“ Lepkává síť obaluje má křídla. Mohutná křížáčice ožila v pavučinovém hnízdě, pavoučí samička – mě, nebožáčku – popadla do svých silných nohou a mohutnými kusadly teď saje z mého chlupatého těla život. Samička! (Samičky mě pronásledují celý život, jsem před nimi bezmocný – už na základní škole si chtěly pořádku hrát na doktora, na svatbu – to jim zůstalo i do dospělého věku, kdy jim tam dole narostl hustý „loupežnický“ plnovous – kolikrát přijdou neoholené, mají tam týden staré strniště, a to tak šustíííí, šustííí-ííí!) Ach – a už je po mně. Spadla lžička do kafička, udělala báb!

Policejní spisovna – zní nápis na deskách. Uvnitř, na zažloutlých listech, jsou průběžně za sebou seřazené žádosti mého dědečka o cestovní pasy, na formulářích jsou vyjádření jednotlivých oddělení, malá červená razítka: *StB I*, *StB II* – není záznam, nemá námitek, rozmáchlé podpisy fialovým inkoustem... Systém, to se ukázal po Rakousku-Uhersku převzatý systém státní kontroly. Už tehdy pracovaný, po druhé válce a nyní dotažený do nadlidské podoby.

Držím v prstech lístek s úřední správou o ohledání mrtvého těla mého děda. Pár oficiálních, běžných vět.

V modrošedé obálce nacházím prošlé cestovní pasy a poslední, v roce '39 platný, z pozůstalosti zesnulého. Dívám se do tváře toho světlovlasého mírného inženýra, hledím do jeho velkých očí, já, nedobrý vnuk – nyní již o několik let starší než můj děd. Fotografie je

opatřena nýtem přes pevné desky pasu, rez prožrala a prosákla skrz papír.

Dívám se na razítka pasových kontrol. Za protektorátu byly přechody hranic v Litoměřicích, v Chomutově... Hluboko uvnitř státu. Hledám data blízka době úmrtí dědečka. Srpen 1939. Žádné razítko o přechodu hranic se nekryje s tou dobou. Ale je možné, že byl buď vyslýchán na našem území, anebo – pokud ho vozili úředním vozem gestapa nebo Sicherheitsdienstu, nebo snad Abwehru?... tak mu prostě při přejezdu hranic nebudou dávat razítko do pasu a spokojí se s odznakem či legitimací příslušné německé bestie.

Vše jsem si ofotil (bez blesku – samozřejmě), roztřesenou rukou vrátil dokumenty, naposled spočinul na dívce – tučné rusálce (měla volno, s očima schovanými za pokleslými víčky byla soustředěna na svůj život, dříve se říkalo děloze život či dokonce – matka, byla tedy soustředěna na svoji matku, celá ponořena ve svých útrokách zažívala historikovu ektoplazmu, až sem byla cítit rybinou, pozřela kus jeho prokouřeného ega, a teď po hadím způsobu trávil).

Nosem jsem zafrkal na rozloučenou, plným starého zaprášeného papíru. V prstech molekuly dědečkova potu, jenž ulpěl na deskách cestovního pasu, odjíždím bručícím busem dolů do města, sedadla jsou obsazena pěkně letně oblečenými důchodci a unavenými ženami, držím se madel v zatáčkách a ta starodávná sůl z pokolení dávného a mého, ta starodávná lidská sůl vzala za své v zamaštěné přehoušli mazu a špinavých žravých bakterií, v novém – dnešním výpotku současných generací.

V paměťové kartě mám pár megabajtů informací a před očima šedivé letní nebe nad městem.

Už řadu let jsem přemýšlel nad náhlou a podivnou smrtí mého dědečka. Postupem času rostly a hromadily se informace, až to dostávalo obrysy úkladného činu, jedna z mnoha nenápadných tragédií na hlubokém a temném pozadí války.

Babička, když zestárlá a slaboučká dožívala svůj vysoký věk, a já – její vnuk na prahu dospělosti, trávil jsem s ní letní prázdninové dny na chatě u Jizery, obhříval jídlo navařené na týden dopředu mými rodiči, dohlížel jsem na stařenku... Sama se ještě obstarala, ale ztrácela pojem o čase, byla takřka neustále u svých mladých let, byla v nich zanořená a jen občas komunikovala se mnou o věcech tady a teď. Už nabírala vítr, už zvedala křídla a nechávala vzduch zpívat ve svých perutích... Stará velká labuť se chystala na svoji poslední pouť.

Za těchto chvil, kdy seděla na lavičce v odpoledním slunci a nahřívala své vrásčité ruce, když nastavovala světlu svou tvář a rumělec se poznenáhlu rozléval po bledé pleti na lících... tehdy se otevírala brána času a ona se mnou komunikovala jako mladá dívka, jako kamarádka z přelomu století. Svět kočárů hrčících po dláždění, psů štěkajících v zahradách, bratrů uličníků milých, pak nápadníci, uchazeči o její ženství, pak mladý manžel, jeho práce a jejich děti, v řadě za sebou, válka první a druhá, hlad a strach, nízké řádění lůzy na konci v květnu '45, ti stejní – co předtím sloužili nacistům, sloužili udáním nebo jen vlaječkami a hajlováním. A smrt jejího muže v předvečer války, za protektorátu, okolo té temné průrvy v jejím životě kroužily a pořád se vracely její vzpomínky. Tři děti stály a dívaly se jí tázavě do očí a čtvrté, můj otec – měla v břiše. Dostala vdovský a její děti sirotčí důchod, toť vše. Z kanceláře Českomoravská Kolben-Daněk si mohla odnést manželovy věci, kružítko a tužky, dostala též – jeho stůl... Tento speciální montážní stůl stojí dodnes uprostřed kuchyně, natřený na bílo, celá rodina se u něj scházela po léta.

Malá černá muška žije a krouží nad tím stolem, občas znehybní na lampě, na skleněném zvonu, za léta nechaly zde tiché generace věnec z mušinců. Slunilka pokojová.

Tak, vybaven vzpomínkou na daleké letní dny, kdy válka ke mně přicházela ve vzpomínkách staré babičky, když prošly roky a loňského léta zemřel jeden z jejich synů, minulost opět přišla ke mně a počala vyprávět svůj nedokončený příběh.

Toho podletí, kdy náhle zesnul můj takřka osmdesátiletý strýc. Ten kulometný střelec ze střemhlavého bombardéru Šturmovik,

tento pohledný muž, po němž prahly ženy všech generací – černo-
vlasý Fanfán Tulipán, musel být vnitřně silným člověkem. Rok před
svým odchodem dal nám zasklený obrázek, rád maloval – měl ta-
lent, na útesu nad mořem, v záhonech květin na terase, stojí pohled-
ná italská vilka pod modrým nebem. Dal obraz řka: „Abyste měli na
mě nějakou vzpomínku...“ Nikdo to tehdy nekomentoval, jen já
jsem si uchoval tu tichou větu. Po roce ho pozvali na malou laparo-
skopickou operaci žlázek v krku, a když se mu podívali do těla, zjis-
tili, že je prorostlý rakovinou. Do týdne zemřel. Musel již nejméně
rok pociťovat potíže, ale nikomu ani slovo, nejméně své milované
hysterické manželce.

Stáli jsme tam, před obřadní síní na hřbitově, v prudkém poled-
ním slunci. Strýc – zesnulého bratra bělovlasé dvojče. Tento vědec-
matematik s hořkostí v hlase, zkroucený nějakou vnitřní bolestí
(babička mi vyprávěla, že bráškové-dvojčata hovořili mezi sebou až
do svých osmi let nějakou soukromou, cizím nesrozumitelnou
řečí...), tento živý a inteligentní strýček stál teď opřený o zeď a říkal,
že snad dovnitř ani nepůjde, že bude na vzduchu. Jeho žal byl neo-
sobní, ale o to víc hluboký, trhání – odluka v mase, v buňkách. Od-
dělení, roztětí.

Seděli jsme po pohřbu v besídce, na zahradě u tety. Černě oděná no-
hatá vdova, podivuhodně čiperná – nosila stále další a další občerst-
vení. Strýc s ještě živým smutkem v očích hovořil s námi na všelijaká
témata. Od věků se rodinné srazy odehrávaly tak, že po jídle se
mužská a ženská společnost samovolně oddělily, a chlapi a kluci
začali vést hovory na politická a vědecká témata, s přihlédnutím
k praktickým poznámkám o motorech a stavebnictví. Ženy se sesed-
ly a v hovoru se odebraly ke svým dětem, vnoučatům a nebožtíkům.

Tehdy, za této pohřební hostiny – pohoštění. Kdy věk všech sou-
rozenců se blížil osmdesátce, anebo ji už překročil, tehdy bělovlasý
strýc začal vyprávět příběh svého otce, konstruktéra ČKD, člověka
v soukolí blížící se války...

František Kratochvíl byl inženýr strojař, konstruoval důlní věže
a výtahy, mohutná převodová soustrojí pro elektrárny a motorové

stanice. Někdy v polovině třicátých let byl přizván do týmu konstruktérů, kteří dostali za úkol vyprojektovat a zhotovit funkční prototyp lehkého, plovoucího tanku. Práce se po počátečních nutných obtížích podařila a někdy v letech '38-'39 stály ve vývojových dílnách dva prototypy obojživelníka, jeden rozpracovaný, druhý připraven již k funkčním zkouškám. Do toho přišel protektorát...

Dědečka si začalo všimát gestapo, utajená složka německé moci si pro něj jezdila a vozila ho někam, na neznámé místo k výsledkům. Protože se vše dělo pod záminkou vyšetřování ze špionáže proti Říši, ale on přitom nebyl zatčen, usuzuje se – tak se i vyjadřoval děd, že ho lámali ke spolupráci. Chtěli ho prostě přetáhnout na svoji stranu a využít ke svým účelům. Cenu měl pro ně jako odborník ve vývoji tanků, ale zřejmě i jako součást zpravodajských her, proto ty utajené, pod vymyšlenou záminkou uskutečněné výsledky mimo Prahu...

Strýc se odmlčel, podržel si ruku na žebrech a chvíli naslouchal útrobám. „Ta tatínkova náhlá smrt, to – jak říkali doktoři – selhání srdce, to není pravda. To je kec, aby se to tehdy zaretušovalo... Otec měl dobré srdce, nikdy si na nic nestěžoval, kouřil, pil kafe... Snažili se ho získat, a když se jim to nepodařilo, tak už věděl tolik o nich a o jejich záměrech, že ho nemohli nechat jen tak běhat po světě.

V šedesátých letech jsem dělal výpočty pro jednoho doktora na Bulovce, byl to náš přední odborník na rakovinný bujení, měl tam v laboratoři na policích všude Petriho misky a v nich tisíce rakovinných tkání, živil ty vzorky živným roztokem a ty v tom prostředí prospívaly léta. No a on jezdil po pražských pitevnách a bral vzorky tkání z obětí autonehod a jinejch neštěstí. Zjistil, že asi třetina populace onemocní zhoubným bujením, vůbec o tom neví, nemá žádný obtíž, a ta rakovina se v nich – z neznámejch příčin – zastaví, zapouzdrí, vstřebá a nakonec zmizí a nechá jenom charakteristický stopy na kostech a ve tkáních, a ty lidi nakonec zemrou na něco úplně jinýho...

Potřeboval ten doktor na ty své záznamy o tisících a desítkách tisíc případů nějaký systém, vypracovat algoritmy pro výpočet statistik a spoustu dílčích, specifickéjch charakteristik. Potřeboval to

prostě spočítat. Dělal jsem tenkrát na tom sálovém počítači v ústavu v Jilské, byl to bejvalej klášter, zůstal tam jeden staříček bratr řeholník, vždycky když jsem měl noční měření, tak jsem se díval, jak se setmělou chodbou o půlnoci šoural v takový noční čepičce, se svíčkou v ruce, šel se modlit do kostela, malinký staříček...

Tak jsem tomu doktorovi napsal program a proháněl ty data počítačem, všechno se to muselo nejdřív natukat, naperforovat do děrnejch štítků...

Když jsem mu předával ty výsledky, přišla řeč na smrt tatínka. Ten doktor před válkou byl na studiích v Německu, vyprávěl mi, jak na ústavu přidruženým k jejich fakultě, na nějakým sloučeným, speciálním pracovišti analyzovali tenkrát skupiny chemiků přírodní jedy získané z výprav do Afriky, z Konga... Byly to ty slavný šípový jedy a vůbec všechny možné látky, který domorodci v těch krajích používají k životu v pralese.

Podářilo se jim analyzovat skupinu látek, která po určitý době, kdy se v organismu dotvořila a sloučila s jinými prvky, vyvolávala efekt zástavy srdce nebo mozkový smrti a byla posléze v těle nezjistitelná, stačila se rozložit na nevinný sloučeniny a prvky. Začalo se tomu říkat – mrtvicovej jed, a okamžitě se ten další výzkum stal utajovanej. Pak bylo ticho, ale za války se množily zprávy o náhlejších úmrtích do té doby zdравých osob, a vždycky, nebo většinou, se jednalo o někoho Třetí říši nepohodlnýho. Vždycky se jako příčina smrti určil srdeční infarkt nebo mozková mrtvice... Asi se jim ten jed podařilo syntetizovat, anebo uměli sehnat ty přírodní komponenty na jeho výrobu..."

Strýc se odmlčel a všichni, my, jeho posluchači, jsme setrvali v zamyšlení. Od druhého stolu, od ženského chumlu zazněl do ticha veselý smích a útržky opakovaně přeřikávané historky o nějakém chytrém batoleti.

„Po válce, po osmačtyřicátým, jsem nastoupil do učení na nástrojaře v ČKD. Na školu mě už tehdy, z kádrových důvodů, nevzali, nedostal jsem doporučení uličního výboru..."

Chodil jsem tam občas podívat se do konstrukce, do kanceláří, kde před válkou pracoval tatínek, znal jsem tam některý jeho kole-

gy, co tam zůstali přes válku. Jednou mi povídal... jak se jenom jmenoval... jak jenom bylo to jeho jméno... inženýr... No prostě, já si pak vzpomenu... vzal si mě stranou a povídá mi – ať sem už nechodím, že to tady pro mě není bezpečný, pořád tu pracujou lidi, co maj na svědomí mého tatínka, že by se mi taky něco mohlo stát, ty lidi se boje a maj teď některý z nich funkce, boje se mě, představuju pro ně riziko, mohl jsem tenkrát před válkou něco zaslechnout, nevědí, co vím. Otec mi moh před smrtí něco říct a oni prostě mají strach, a budou ochotný udělat cokoli, abych je nemoh ohrozit. Byly padesátý léta, jejich začátek, tam šlo opravdu o život...

Tak jsem dokončil učení a hned jsem si podal žádost na leteckou strojní průmyslovku do Mladý Boleslavi. Udělal jsem přijímačky a zmizel z Prahy a z ČKD..."

Teď už dokonce i dcery a vnučky naslouchaly se zaujetím, tohle se dotýkalo hlavně bělovlasé tety, byla z té čtveřice sourozenců nejstarší, pomáhala babičce s nejmladším dítětem, mimino si brávala – sama už dospívající dívka, v kočárku na dvůr a spolu s kamarádkami se učily na mém otci převlékat kabátky a čepečky a – dodává můj otec, jemu se to líbilo... Smál se, šťastné dítě uprostřed války...

Teta se ptá svého bratra: „Opravdu, takhle se to stalo tatínkovi? Dyť se říkalo, že umřel na srdce... Opravdu, a proč si nám to tenkrát neřek?“

„To nešlo, tenkrát to nešlo, bylo to moc nebezpečný. Ty lidi se mohli mstít, kdyby se to prozradilo, mstít, kdyby je to ohrozilo, měli kariéry... tenkrát byly všude ty procesy... Nešlo to.“

Mlčení. Ticho se rozšířilo na celou společnost. Tohle bylo něco jiného. Tahle dávná smrt, zavrstvená desítkami let jejich osobních životů, příběhů a manželství. Pod tou vrstvou bylo však jejich dávné mládí a v něm jak maják – smrt jejich otce, nezahožená, jenom zaslchlá rána, zdánlivě zajizvená, ta rána se opět po letech – v jejich vlastním stáří – znovu otevřela tímhle překvapivým způsobem, touhle nenadálou informací...

Strýc, takřka osmdesátiletá čilá bytost, necháváje poznenáhlu za sebou tu dávnou, smutnou historii, a dokonce i nedávnou, čerstvou smrt svého bratra, povídá vesele: „Tenkrát v tý Boleslavi, to

bylo vo fous... To moh bejt jednapadesátej rok a my, s klukama z průmyslovky, jsme našli u traťovýho domku vedle kolejí, u takový výhybkárny, našli jsme tam kýbl mazutu, natírali tím ty hejblata, ty páky a převody ve výhybkách. Jeden z nás to vzal, já vim kdo, ale nebudu ho jmenovat... Prostě vzali jsme ten kýbl a ještě takový špinavý koště a tam ve svahu, jak za nádražím stoupaj ty železniční koleje, tak tam jsme jednu tu kolej pořádně namazali... No hrůza, za to tenkrát dávali dvacet let. Za sabotáž... Některý to namastili, jiný se jenom dívali, ale tak jsme byli chytrý, že jsme pak křovím prolezli okolo nádraží pryč, šli jsme pěšky až do Kosmonos a zase z druhý strany zpátky, obešli jsme celou Boleslav... No, šli jsme se jako podívat na zámek a z těch ochozů byl výhled dolů na nádraží. Tam se to hemžilo uniformami, určitě vyhlásili pohotovost, policajti, strážný, vojáci... Dvě spřažený lokomotivy se rozjízděly a snažily se dostat do svahu, po tý mazlavý koleji... To byl zvuk, kouřilo se z nich, to byly ještě tenkrát parní lokomotivy na uhlí... teď se jim začaly protáčet kola, ječelo to a bzučelo, strojevůdci vztekle řvali... Jo, my měli, jak se říká, pořádně staženej zadek... Ale nepřišlo se na to!“

Vrtíme a potřásáme hlavami. Nejdříve mladí, pak i starší se smějí a ti nejbližší obdivně poplácávají strýce po ramenou. Hovor a řeči se rozvrstvily po věku a zájmech... Tu strýc, když si notně zavdal šňupacího tabáku, červený letitý balonek s hubičkou z lékařského kapátka, tento svůj vynález – aplikátor byl s ním nerozlučně spjat... když kýchl, povídá: „Se mnou ve třídě na průmyslovce seděl jeden, teď to meno nemám v hlavě, ale byl odsouzen v tom procesu se skupinou Mašinů, dostal chudák provaz. Jeden z těch Mašinů, jak zavraždili toho inkasistu – co vezl vejplaty... Ten Mašin, co ho zastřelil, dal tu pistoli tomu pitomcovi a ten si ji samozřejmě nechal. Když se časem při vyšetřování přišlo tady na toho kluka, když rozkryli tu skupinu a tamtěm vrahům se podařilo utéct... tak u toho máho spolužáka našli na půdě tu pistoli, udělali zkoušky na otisk hlavně na kulce – protože kulku měli z toho mrtvýho, otisk komory a zápalníku na hilzně – tu taky měli, všechno jim sedělo, a tak ten kluk, snad byl čerstvě plnoletej, nevím... ale dostal provaz a oběsili ho, chudáka, bez milosti... A vůbec tomu soudu nevadilo, že ten kluk byl

v okamžiku vraždy někde úplně jinde. Neuznal jeho svědky. Prostě – dostal to sežrat za jiný. Za skutečný vrahý.“

Studená hrůza té doby natekla poznenáhlu mezi nás, jako by někde poblíž byl kus ledu, jako by se převrhla nádoba s tekutým dusíkem, a on teď tekla travou mezi námi a vše zmrtvil a znehybnil... Opět byla smrt mezi námi. Před hodinou jsme přeci přišli ze hřbitova...

Tu můj veselý otec, nejmladší ze sourozenců, povídá, obrací se na nás mladší: „Vláda (to byl právě pohřbený strýc) uměl nejlíp z nás utíkat. A když za války nebylo co jíst a my byli s máti na chatě, protože tady na venku se ještě něco málo dalo sehnat... Tak když na poli byly brambory, tak se Vláda převlík za holku, vzal si sukni a červený šátek si uvázal na hlavu a šel krást... Kolikrát ho ty vesnický uviděli a hnali se s křikem za ním na pole... A on si jen podkasal sukni, brambory dal do pytle a pytel na ramena, a než ten dědek ho doběh, tak vystartoval takovým tempem, že ho nikdy nikdo nedohodil... A to kolikrát za ním poslali i mladý... Zaběh do lesa, tam shodil ze sebe šátek, sukni... Všechno schoval spolu s bramborama pod větve do mlází a obešel vesnici a z druhé strany se jakoby nic vrátil domů. Za tmy pak šel do té lesní skryše pro svy věci a druhej den udělala máti bramborový placky se švestkovejma povidlama, pečený rovnou na kamnech... Sypaný cukrem a skořicí... K tomu sme pili meltový kafe... Po vesnici se pak vyprávělo, že tu řádí nějaká rychlá holka, co umí neuvěřitelně běhat, asi z Čihadel nebo z jiný vesnice... Vládík – rychlá holka...“

Řehtáme se a smějem o překot. Všichni, staří i mladí, i ženské se přidaly. Vidina nebožtíka, jenž jako rychlá dívka mizí v sukni a červeném šátku za obzorem... Smějem se až k slzám.

F-IV-H, lehký obojživelný tank. Někde v bytě, v zadním pokoji, někde v těch skříních, možná v tom prádelníku musí být ta stará nazeleňalá fotka. Najdu ji, musím ji najít, nedávno získané informace

o okolnostech smrti Ing. Kratochvíla oživily a probarvily tu starou rodinnou relikvii, jež byla pořízena za podivných okolností. V dětství jsem ji vídal, když za příbuzenských srazů, za babiččiných narozenin, se celá široká rodina sešla a my, mladí bratrance, jsme mohli trochu kramařit v šerém zadním pokoji. Bylo to takové staré, vyrudlé album, které spolu s vánočními ozdobami, s černými a rudými čerty ze štětinatých drátků, s letadélky z vybledlých skleněných perel spočívalo v některé z hlubokých šuplat toho prachstarého prádelníku. Později nad těmito artefakty potichu zvítězila černovlasá dlouhonohá panna – modelka, měla přes vyvinutá prsa přehozenu rudou šerpu s nápisem *Miss Hong Kong 1956*.

V těchto dnech, kdy jsem obeslal různé ústavy a instituce dotazy na mého děda, žádostiv najít alespoň kus, záblesk zprávy z těch dávných válečných časů. Útržek reality, který by potvrdil nebo naznačil – co se to tehdy stalo, že mírný, blondatý inženýr s velkýma bezelestnými očima musel umřít...

V těchto větrných dnech, kdy náhlé podletní deště zatáhly na týdny oblohu, jsem zahrnul z průjezdu a tu do mne málem vrazil rychle se řítící invalidní vozík. Z něho se na mě rozmazaně smála zhroucená paní a zpoza ní na mě začal přátelsky krákorat veselý drobný mužík. Obličej mladého kluka má při bližším pohledu složen z tisíců drobných vrásek, značnou část tváře ukrývají velké sluneční brýle, mám podezření, že jsou to okuláry dámské, někdy v sedmdesátých letech jsem je vídával na jedné televizní zpěvačce...

To je Karel Brůžků, pětaosmdesátiletý čiperný mladík. Stará se o tu nemohoucí paní, vdovu po jeho bratrovi. Denně je vídávám na nábřežní stezce podél řeky. Za horka i za zimního nečasu, každý den tlačí pan Brůžek invalidní vozík a je z toho opálený a má větrem ošlehanou zdravou tvář.

Stojí tu naproti mně ve velikých tropických kraťasech, v jakési nepravděpodobné vestičce, a podává mi pevnou, přátelskou ruku. Přistupuje až ke mně, paní se kinklá hlava, směje se na mě a cosi šťastně mumlá... pan Brůžek mi hledí zdola do tváře, zaklání hlavu

a hlaholí: „Dobrý den, pane Kratochvíl, tak jak to jde? Jak se máte? Co? Musí to jít? Co?“ „Ale to víte, pane Brůžek, nějak bylo a nějak bude... Musíme se s tím poprat, nedá se nic dělat, nikdo to za nás neudělá!“ nutím se do podobně zběsilého štěstí, ale v mém podání to zní neuměle a chabě. „Ha, ha, hááá!“ křičí pan Brůžek a paní se v kočárku kymácí, až málem přepadává... „Ha, hááá! To máte pravdu, pane Kratochvíl! Musíme to pevně držet v pazourách!“ To ti věřím, myslím si, ty to teda budeš držet fest, ty jo, veselej dědku. „A jaký to bude, co myslíte, pane Kratochvíl, jaký to letos bude ve světě? Co? Jakej zas neřád na nás nachystaj?“

Už mě to zmáhá, šklebit se jak zmatenej orangutan, na něj – na starýho Brůžka nemám, rok od roku je veselejší a zdravější. Pamatuju se, jak před lety, když jsem co malý chlapec pobíhal o Vánocích vonícím babiččiným bytem, přicházel tento tehdy bledý, v těch šedesátých letech asi čtyřicetiletý pan Brůžek a měl vánoční melancholii, smutek mu temněl oči a světla elektrických svíček, lesklé skleněné ozdoby z vánočního stromku se mu odrážely v těch hlubokých, úzkostí stažených zřítelnicích. Strýc mu tehdy rozmlouval sebevražednou náladu. „Hele, Karle, neblbni, normálně až se vrátíš domů...“ Karel Brůžků ho přerušil: „Ale já doma nikoho nemám, máma už dávno umřela, brácha je ženatej a bydlí jinde, táta, jak víš, je taky už na pravdě... ženskou žádnou nemám, jsem doma sám...“ Strýc opo-
noval, sám ve svých bezmála pětáctyřiceti teprve čerstvě ženatý, vědec zanořený do své dobrodružné práce, vyvracel mu existenciální smutek, vymlouval mu, pravda neobratně, ale upřímně, rozmlouval mu jeho chladný strach: „Hele, Karle, neblbni, neudělej nějakou pitominu. Dej si ještě tady ten čaj s rumem, pak pudeš domů – pustíš si rádio, budou hrát koledy a ty si dáš večeři, máš ještě kapra a salát? Máš? Jo? Tak se najež a di brzo spát. A zejtra vstaneš, nasnídáš se a půjdeš se projít, jsou Vánoce, na Boží hod jdi do kostela, jdi se podívat na Hrad, do Svatýho Víta. A odpoledne zajdi k nám, víš, kde teď bydlím? Byl jsi tam už na svatební hostině, pamatuješ přeci? Tak hlavně, Karle, žádnou blbinu...“

Hledím do té pětáosmdesátileté tváře veselého pana Brůžka a tu pojednou prolétl mi hlavou nápad: „Pozdravuje vás Milan. Je teď přes

prázdniny na chatě. Ještě pořád učí na té vysoký škole, nechtěj ho pustit, to víte – líbí se jim, že umí všechno spravit, tu matiku a strojírenství umí vysvětlit, a hlavně je to důchodce, takže ho nemusejí platit jako plnou pracovní sílu..." Pan Brůžek zvažní a je vidět, jak se mu přeladuje mozek na jinou hladinu fungování... minulost, strýc Milan – dobrý vrstevník. Povídám: „Právě nedávno, když měl pohřeb Vláda, to víte, že umřel?“ Vidím úlek a překvapení v jeho tváři, tohle nečekal, to je blízko, strýc Vládík byl též jeho vrstevník, z dvojčat byl ten mlčenlivý a uhlazený Fanfán Tulipán. „Vláda už nežije? To je smutný. Tak to vidíte... Tak to je teda..." Rychle kuju železo, dokud je žhavé, zároveň mi z oka vyjela jedna soustrastná slza: „Jo, už to má za sebou, bylo to rychlý..." Pan Brůžek oponuje matně: „Ale on byl přeci nadanej keramik, studoval nějakou uměleckou školu..." Rychle ho odkláním od tématu a povídám: „No, a na tom pohřbu Vladimíra nám Milan vyprávěl, jak gestapo nebo kdo, jak Němci vozili jejich tatínka na výslechy do rajchu, jak byl pryč třeba celej tejden, jak potom divně rychle umřel. Snad ho otrávil něčím, nebo že by to byl infarkt, to jsme si léta mysleli, srdce nebo mozek..."

Pan Brůžek přistoupil až ke mně, zaklonil hlavu a dívá se mi do očí přes ryšavé sluneční brýle, počal důrazně a věčně hovořit: „Tak, pane Kratochvíl, váš tatínek, teda vlastně Milanův tatínek, váš to byl dědeček, on se kamarádil s mým tatínkem a chodil se mu svěřovat a radil se s ním, co má dělat v těch dnech... Oni ty Němci měli na něm zájem už v roce třicet osm. Zvali ho na jejich velvyslanectví a tam mu nabízeli německý občanství. Prej by byl říšskej Němec, uznali by mu titul inženýra, mohl by si udělat doktorát a měl by všechny výhody, děti a manželka by to občanství získaly automaticky spolu s ním... Tatínek mu říkal: Hele, neber to, je to nebezpečný, nevíš, co se stane. On to teda opakovaně odmítal, pořád si ho zvali a zvyšovali ty nabídky... Moc o něj stáli," polkl a utřel si lehce potřísněné rty. „Ale proč, pane Brůžek?“ povídám. „Vždyť byl inženýrem v Českomoravský, já vím, dělal na tom plovoucím tanku, ale to byl přeci tým odborníků, to nemoh dělat sám... Proč si vybrali zrovna jeho? Mohli přeci nakrásně zkusit lámat nějakýho kolegu?“ Černé zornice se mi zpod kouřového skla zařezávají do očí, šlachovitá ruka

mě bere jemně za loket: „Pane Kratochvíl, to taky určitě udělali, ale jim na vašem dědečkovi záleželo nejen proto, že dělal na tom plovoucím tanku a že uměl plynně německy, že tam léta jezdil – do Rakouska i do Říše – dělat ty důlní výtahy a soustrojí pro elektrárny. On to byl velmi nadanej matematickej mozek, uměl si představit spoustu navzájem provázaných technickejch náležitostí, že ta výsledná konstrukce byla vždycky funkční a pevná, a přitom nebyla těžkopádná a nákladná. Byl to technickej talent, to o něm říkal můj tatínek, a on byl taky strojař, takže věděl, co mluví.“

Cítím v nose železité, temný pach historie. Uhelné sloje, jimiž vane průvan, kdesi v dálce bouchají dveře uvolněné z pantů... Povídám: „Asi ho někdo udal, možná, nebo na tom pracovišti měli nějakýho informátora...“ Pan Brůžek maně pošoupnul vozíkem a paní hned přepadla hlava na druhou stranu a ona vypadala, že není na světě nic zajímavějšího než kolo od jejího vozíku, soustředěně na něj zírala. „Pane Kratochvíl!“ začal pan Brůžek nahlas šeptat, vzal do štipců košili na mé hrudi a přiblížil svou tvář takřka na doraz: „To není jenom ten tank, zaslechl jsem, jednou večer to povídal váš dědeček mému tatínkovi, říkal něco o raketovém výzkumu, žádal tatínka, aby to nikomu neříkal... konstrukce, rádiový navádění a tak dál. Nerozuměl jsem všemu, a můj tatínek mi o tom nikdy nic neřek, ale zaslechl jsem ten večer od inženýra Kratochvíla, že byl v pracovním kontaktu s tím německým inženýrem, co ho zavraždilo to komando ve Štěchovicích... Šlo o rakety, o jejich rádiový navádění a řízení, o konstrukce vysílačů, nevím... vím nevím, opravdu!“

Průjezdem vane puch od popelnic a já zírám překvapeně na pana Brůžka: „Formis, ten inženýr, kterej utek z Německa a organizoval nějaký protihitlerovský vysílání?“ „Jo! Ten to byl! Oni ho pak Němci nechali zavraždit a váš dědeček se od té doby stal objektem jejich zájmu. Byl v tom taky nějakej německej továrník, pro kterého dělal váš dědeček ty důlní věže a převodový soustrojí, ten je prej dal s Formisem dohromady...“

Jsem zticha a nechávám ty informace, aby si je systém zpracoval a zařadil. Je to pravda? Je to alespoň pravděpodobné? Kde všude budu muset hledat, abych zachytil jenom kousek potvrzení nebo

vyvrácení těchto tvrzení... Vždyť je to víc jak osmdesátiletý člověk, ještě při smyslech, trochu excentrik, ale nikdy jsem ho nepřistihl při nějakém bájení... Celý život pracoval jako technik, má střední strojařské vzdělání... Exaktní byl v hovoru vždy. Jenom ta nezbrzděná klukovská emocionalita mu občas utekla...

Brána do minulosti se zavřela. Hledím, jak se panu Brůžkovi zatahují očka slepičí blanou a on se převtěluje do jiné roviny vnímání a myšlení. Skřehotavě zahlaholí: „Tak, pane Kratochvíl, všechny pozdravuju, všechny – celou vaši rodinu! Tak nashle! Nazdar!“ Mává a roztlačuje celým tělem vozík, paní vypadá, že mezitím usnula... Teď se překvapeně rozhlíží a vzápětí upadá opět do limbu. Štěrka vrže pod kaučukem.

Uběhlo pár dní, možná týden. Potkal jsem opět v průjezdu... ta hromská díra v bloku domů, kudy vane věčný průvan, stává se mi osudnou. Opět se něco vyřítilo proti mně, pravda – bylo to pomalé, šouravé, o to méně spontánní, spíš číhavě zjištěné, hledící si zásady vyždímat z kamene písek, když nepoteče voda. Stařena s chodítkem, ano, s vozíkem o dvou řídicích s bovdenovými brzdami, stařena-účetní odvedle, známe se z komunikace ohledně popelnic v průjezdu, měla naše bytová společenstva mezi sebou různá řízení, z nichž vzešly „bilaterální“ dohody o umístění páchnoucích kontejnerů...

Šedivá se blíží a s vychytralým úsměvem mě zdraví, už na tváři je vidět, jak se z ní dere delší řeč. Klábosím s ní a je zajímavé, jaká jsem děvka, před lety bych něco zamumlal a rychle odešel, ale dnes se na starobu usmívám a kráčím vedle ní, náhle změním směr a záměr dnešního dopoledne. Kývu hlavou a vypouštím druhým uchem ven její řeč o nějakých daňových vyhláškách a novelách. Nechám stařenu skuhrat o spletených finančních peripetiích jejich spolku nájemníků a chystám si na ni otázky. Připadám si, jako bych kráčel vedle velkého šedého papouška, jehož inteligence je od jiných zvířat rozpoznatelná a zajímavě vysoká na pernatce, ale přeci je to zvíře jiného druhu, než jsem já... Není člověk. Je to rozeschlá... letos hodně sešla... rozeschlá stará kalkulačka.

Teď se zastavila a nabírá, lapá po dechu, jehož se jí právem nedostává. Nejméně půl hodiny mlela v jednom kuse pantem. Povídám: „Prosím vás, paní Mazlavá (budiž má tohle jméno, skutečně jsem dávno zapomněl, a možná jsem ho nikdy nevěděl), nevíte, kdo z vašeho domu háže na chodník ta rajčata? Pokrájená rajská jablka na plátky? Jindy zas nějaká polévka, před časem tam dokonce vychrstnul někdo nějaký olej, dodnes to je na chodníku znát. Nevíte?“

Bylo vidět, že otázkou pookřála, byloť to tedy téma pro ni živé. Zastavila se, bovdeny brzd pevně zmáčkla – až jí klouby zbělely, a zčerstva povídá, hledíc mi šedivými panenkami do očí: „Ale pane Kratochvíl, to je přeci náš Karel Brůžků. To nevíte, co my s ním máme trápení. On nám lije olej pod dveře do bytů, čůrá nám na rohožky. Tohle trvá už léta... A není od toho pomožení. On to dělá v noci, tajně, nikdo ho při tom nechytí, ale všichni víme, že to dělá jedině on. Už ho kolikrát obvinili lidi z baráku, ale úředně není uznanej za blázna, naopak – je opatrovatel, stará se o tu nemohoucí paní na vozečku, nedá se s ním nic dělat. Když se mu něco řekne, tak naopak on píše dopisy a oznámení úřadům...“

Vlastně se mne zmocnila krátká závrať. Takže já jsem ve svém pátrání po osudech naší rodiny, mého děda, závislý na tomhle skřetovi s laskavým obličejem a zběsilou duší... Kde vzít klíč, abych odlišil pravdu od výmyslu. Co když to v jeho hlavě za ta léta tak navzájem srostlo, bludy i skutečná historie, že už to neoddělí ani on sám?

Loučím se s vrzajícím chodítkem a v hlavě mi vyvstává vzpomínka, jak jedna známá, před lety bydlící s dalšími děvčaty v podnájmu v tomto domě, jak mi při jednom večírku vyprávěla, že zde bydlí takový podivný pán, který je z nějakého důvodu začal nenávidět, a chodí jim teď močit na dveře. Dokáže to skrz klíčovou díрку propašovat až do předsíně. Jindy vylévá olej a též se i vysral na rohožku přede dveřmi. Chodí v noci po domě jak tichý a nepolapitelný démon a obdarovává své nepřátele pravidelným přídělem svých tektutin...

Všechno je to tak divné, jak je realita sestavena v mozku z naprostých iluzí a víry v nezničitelnost tramvají, stolů a lidských tváří.

Začíná mě to doopravdy zajímat. Tohle už přestává být pietní, soukromá rodinná pátrací akce. Snaha získat poznání o smrti Ing. Kratochvíla pohnula celými úseky reality, obohatila můj mozek informacemi a na základě tohoto pozvolného, ale přeci jistého poznání začínám jednat.

Až v morku kostí jsem pocítil pohyb, skokový nárůst entropie. Horizont možností a pravděpodobných změn pole rozšířil obzor do té míry, že se samovolně prohloubil a začal se ohýbat časoprostor.

Opatřil jsem si tiskárnu a skener. Levně a rychle. Je noc a já zkouším, co to umí. Tiskárna je jasná, tomu rozumím a nechávám vše nastaveno automaticky. Ale skener je hodný soustředěné pozornosti. Vkládám do něj různé obrázky, fotografie a dokumenty, zkouším různá rozlišení a ostrost... Hraju si.

Potom jsem zvažněl, rozevřel jsem knihu Ztracený svět, autoři Augusta-Buriana. Od dětství se mi vrací touha po jedné tušové, rozmývané kresbě Zdeňka Buriana. Temné, hluboké moře. Zpěněné hřebeny ostrých mohutných vln. Někde dole, ve stříkající slané pěně spolu zápasí dva předvěcí netvoři, jeden má dlouhý krk s malou ozubenou hlavou, další je mohutný mořský krokodýl. Vzduch je plný pterodaktylů...

Vkládám tuhle ilustraci na křídovém papíře, přesně ji ukládám do skeneru a nastavuji hodnoty, škály barev musím dát vysoké – aby vznikla hluboká čern, citlivost dávám na cca 1500 dpi. Mašina chroustá náhled, ano, jdi do toho...

Na monitoru naskočí nádherně ostrý obraz dávného světa. Černá holá skaliska, pochmurné píšťaly ztuhlého čediče trčí z rozvichřených divokých vln. Všechno se to odehrává v místech dnešního Českého středohoří, někde mezi Teplicemi a Ústím nad Labem. Slané mořské masivy narážejí na holé, kolmé stěny skal. Na vrcholcích jsou plošiny pocákané bílým trusem od ptakoještěřů. Vlahý příval větru vane z široké mořské dálky. Obrovitý létající ještěř, nějaký pteranodon, má v povětří nehybně rozepjatá, dvanáct metrů dlouhá

křídla. Krouží ve výšce nad rozbouřenou hladinou a bystrýma očkami sleduje hlubinu pod sebou. Je na lovu...

Dole již skončil boj. Dlouhokrký ještěr prohrál svůj souboj s krokodýlem a jeho hadovitý krk zplihle visí ze soupeřových čelistí... Hejno ptakoještěřů počalo kroužit nízko nad hladinou a hledalo, zdali zůstanou nějaké zbytky z krvavé hostiny. Mohutná silueta pteranodona několikrát zakroužila v širokých kruzích, vysoko nad křikem a zápolením. Jeho starý zkušený mozek vyhodnotil, že nestojí se rvát o tak malou kořist, a vydal se daleko na moře, ulovit si něco živého.

Slunce na chvíli vystoupilo z cárů mračen a ozářilo mořskou hladinu, rozsvítilo pěnu na hřbetech břidlicově zelených chladných vln... zahrálo odlesky na mokřých stěnách čedičových skal a kolonie ptakoještěřů, kloaku pevně chladem zařatou... roztáhla teď spokojeně a slastně blanitá křídla a nechala své tepny a žíly mohutnět a bytnět teplou, ohřátou krví pod skromnými paprsky světla...

To bylo dávno, pod jiným nebem, za jiného úsvitu časů. Miliony a miliony let uběhly, než na Milešovce, za mlžnatého odpoledne, na spojovacím stanovišti Československé lidové armády přetáhl voják svoji předkožku a stoje na stráži v křoví pod rozhlednou se za vzdálených dívčích hlasů pořádně vystříkal do dálky. Směrem ku Praze.

Je sychravo, blíží se vlhký, zešeřelý podzim... V korytech ulic tečou červenobílé siluety tramvají, hrozný lidí na zastávkách. Dlažba se leskne a první okna a výklady obchodů se rozsvěcí do kalného odpoledne.

Jdu ulicí od Elektrických podniků, zahýbám u kostela, na Strossmayeráku mám sraz s Georgem. V kapse mi zapípá SMS. *Ja budu v t-mobil room, pet minut, G.* Pomalu kráčím přes náměstí a už z dálky vidím zavalitou siluetu Georga v obchodě s telefony. Má na hlavě podivný černý kulich, spíš mitru nějaké koptské nebo jiné africké církve. Takhle ho znám léta, tento v Čechách usazený německý fyzik je znám v okruhu svých přátel naprostou neschopností vnímat svůj

zevnějšek. Jsou známy jeho legendární cyklistické výlety, kdy přijel oblečen do strašlivých „body“, vypadalo to, že je vlastně nahý, růžovo-bledé trikotové kalhoty měl zařiznuté do rozkroku a vytažené přes vystouplé břicho až k prsním bradavkám. Museli mu tam tehdy vnutit normální plátěné trenýrky – vůbec nechápal, proč to na něm chtějí. Kolikrát jsem ho přišel navštívit do ústavu těžké fyziky a tam, u nějakých generátorů gama záření, za olovenými cihlami, chodil Georg v kalhotách utažených provázkem místo opasku, brýle smontované lepicí páskou, usmíval se a společně jsme nalávali do chladičích aparatur tekutý dusík.

Stojím před prodejnou a dívám se, jak Georg chodí sem a tam, od prodavače za pultíkem kráčí v kulichu, sundal si bundu, a tak jsou vidět kalhoty uvázané provázkem. Něco rozčileně hledá ve svém notebooku a pořád cosi vykládá. Prodavač i zákazníci ho se zájmem sledují...

Když to už nevydržím, vcházím dovnitř a nenápadně si stoupám ke stěně, jež je plná nových telefonů. Prodejnou se nese Georgův laskavý, měkký hlas, který se nicméně občas mění v prosebně agresivní křik. Stěžuje si na nový modem, že to je nová síť 3G, že mu to nechce spolupracovat s notebookem atd., že nemá dobrou CD mechaniku, že to bude muset celé předělat, dokoupit atd. Prodavač, takový mladý-starý, jednoduchý chlapiček, nevzrušeně pozoruje zoufalý tanec a stereotypně, jako druhý hlas ve zpěvohře, rytmicky zdvořile pronáší refrén „instalační CD k modemu jsme vám dodali a vždy to všem fungovalo a nemáme na to stížnosti, je mi líto, záva-da není na naší straně...“

Georg si mě už všimnul, a tak si nemotorně obléká bundu a zavírá laptop. S vlající šálou odchází, držím mu dveře, loučí se laskavě s celou prodejnou, ale má tendenci zopakovat celý svůj problém ještě jednou. Beru ho za loket, přátelsky odvádím jeho pozornost a v družném rozhovoru odcházíme. „Pítr, rozumíš, ja odinstaloval ovladač a asi jsem čistil registry a teď tam mám nul! Nul! A musím si půjčit nebo koupit CD mechanik. Moje stará. Ještěže mám stará modem, tak někdy v noci mám připojení, ale nemůžu skajp, vypadává to...“ Je opravdu nešťastný, ač svým způsobem je autista, tak je

družný a závislý na lidské komunikaci. V Japonsku, na Tchaj-wanu, v Číně, v arabských zemích, na severu Evropy... všude má přátele, ta planetární bytost.

Jdeme k Houbaři. Potřebuju Georga jako překladatele a komunikátora, rodilého mluvčího, s úřady v Německu si píšu už půl roku. Nechávám ho mluvit, pokyvují hlavou a sbírám energii.

Zaplať bůh, u Houbaře mají volný stůl. Sedáme: „Pivo a něco k jídlu?“ „Jasně, určitě.“

Usmívám se na pečený zaječí hřbet obložený špenátem a bramborovým knedlíkem. To je porce! Panečku. Georg vejrá na své objednané špagety, pak sundává brýle a pouští se do jídla. Já mlčky odlupuju dlouhé pruhy masa z páteře, to je masa, asi jak ten zajíc pořád skáče, to je masa... Blaženě převaluji na jazyku lehce zamřelou chuť divočiny. Takhle dobře jsem nejedl, ani nepamatuju.

Během jídla pomalu navozuju téma... V jedné rozhlasové relaci mluvil náš známý lovec nacistů, informoval o sloučených registrech nacistických zločinců, o archivech specializujících se na německé bezpečnostní složky za II. světové války. Tehdy mě napadlo oslovit prostřednictvím Georga, po internetu obeslat tyto instituce a nejprve státní archiv v Drážďanech, protože on by měl mít po válce ve svém držení veškerou agendu státních úřadů... Na internetových fórech jsem zjistil, že Sicherheitsdienst (SD), oddělení pro Čechy, fungoval v Drážďanech ještě za protektorátu, po okupaci se urychleně přesunuly všechny tyto úřadovny do Prahy, gestapo do Pečkárny, SD si našel něco poblíž a rozptýlil se hlavně do svých konspiračních firem a bytů...

Dotáhnul jsem posledním soustem knedlíku zbylou šťávu a odložil příbor v šťastném oblaku, zkonejšěn. Vyhodán.

„Georgu, tak prosím tě, jak jsme dopadli?“ dívám se na brýlatého spolustolovníka, jenž už hodnou chvíli ťuká cosi do svého počítače a zkouší se připojit na wifinu. „No. Pítr, nic, nebo – skoro nic. Koukni (natáčí ke mně monitor), poslal jsem ti to na tvoji adres do mailu.“ Čtu: *Státní zemský archiv Sasko, Drážďany... Vážený pane, na váš dotaz ze dne atd. bylo zjištěno, že jméno Kratochvíl František prošlo*

archivem SD, ale uvedené materiály byly skartovány během války. Nikde jinde, v jiných souborech zpracovaných archiválií, se vámi udané jméno nevyskytuje. Pokud byste chtěl projít zachované materiály a pokusil se najít nějaké pro vás zajímavé skutečnosti, přikládáme sazebník ruční badatelské práce odborného pracovníka atd. Zdvořilé, přehledné, jasné, ale nic. Vlastně ne... věděli zde o něm, zajímali se o jeho jméno, byl v archivu. Zažloutlý kartotéční papír uchoval dotek. I tohle je tedy vodítko, i tohle je informace.

„Georgu, nechceš se teď projít? Pojdme do Stromovky, a pokud chceš, já pak jdu – je to hned vedle, dát na hrob svíčku. Grossfater a grossmutter. Jsou jak se říká Dušičky a na hřbitově je tedy krásně. Jo? Companero.“

G. mlčky kráčí, zešíroka si vykračuje mezi běžkyněmi a pavoukovitými starci, již za klapání turistických hůlek jak čtyřnožci rychle se míhají v šeru smrčín. Psy a kočárky v tomto listopadovém sychravu vidět jen po strídmu.

„Georgu, prosím tě, psal jsi na archiv těch nazi-zločinů, jestli tam něco nemají?“

„Pítr (nasazuje vysvětlovací strojový tón, budu to muset vydržet)... to jsou odsouzená nazi, ty potřebuješ jiná archiv, tohle je Augsburg, ale ty potřebuješ jiny, jiná?“ „Jiný, Georgu, potřebuju, jak říkáš, jiný archiv, ale bohužel nevím jaký... A jestli to má vůbec cenu, to taky nevím...“

Písek nám pod nohama tichounce vrže, spadané listí hořce zavonělo po tabáku, na náspu s duněním přešel rozsvícený vlak.

Pod vysokými stromy je už hluboké šero. „Pojdme,“ povídám, „aby nám hřbitov nezavřeli...“

Jdeme okolo namodralých, zářivkou osvětlených oken hospody na nádraží Praha-Bubeneč. Potom míjíme tunýlek pod trať, viadukt, za ním je Papírenská ulice a tam je řeka a v dálce hučí čistírna odpadních vod. Zatáčíme nahoru okolo Saigonu, hospody, co už tu dvacet let není... A v bráně hřbitova zvolníme, protože je to dobré, máme čas.

Za železnou mříží rudě žhnou jiskry vzdálených svíček a hřbitovních lamp. Poslední žluté, do hněda zralé listy javorů se pomalu a tiše, v kruzích snášejí mezi černé náhrobky. Vysoko v nebi křik vran.

Stojíme u hrobů. Obě větve příbuzenstva, od dědečka i od babičky, zakoupily hroby blízko sebe, jsou k sobě – zády. Tak přecházím od jednoho rovu ke druhému, sbírám listí a rovnám kytice. Na náhrobcích hoří svíce, které tam položily neznámé ruce příbuzných. Některé jistě znám, tety a strýce, ale těch svící je zde tolik... Nějaká mně vzdálená větev příbuzenstva (otec nebo strýc by je jistě identifikovali), přijdu sem jednou za rok, rozsvítím svíci v rudém skle. Už k nim nedohlédnu, k těm životům nepoznaným, už je to lidstvo...

Georg spokojeně prochází mezi hroby: „Tady, Pítr,“ ukazuje na černou blyštivou hrobku, ozářenou velkými, mnohobarevnými světly jako automobil Mercedes. Samozřejmě – nějací kolotočáři, světští, cikánská honorace přišla uctít nějakého svého medvědáře – usuzuji z vyleptané podobizny, z toho preludu na černé žule. „Muřo...“ vyklouzne mi z úst. Ale beze zloby. Na hřbitově, tady se všechny rozdílily v kořenech, v hlíně rozplynou.

Zakláním hlavu a jako každý rok zahledím se do šedého nebe mezi černými větvemi. Napiju se, loknu si přítomnosti. Té větrné chladivé prázdnoty, tam odešli všichni tehdy živí, umřeli do toho nezměrného moře přítomnosti. Všechny jejich časy, jejich světy – touha a vůně. Všechno to se ztratilo v nebi a těla se spojila s kořeny a snědla je země...

Cítím tu spojitost, to mohutné pouto snu, když v noci uléhám, má mysl se rozpouští v oceánu barevné tmy. Zakouším tisíce podivuhodných příběhů, města, životy, nic si z nich nepamatuji, ale vím, že spát – to znamená držet za ruku krásnou mladou smrt.

A proto se dívám do šerého nebe, v jehož dálkách se ztrácí vzdálený pokřik havranů, mezi proutím a osamělými listy na větvích dotkne se mé tváře pohled mladé babičky, dívky... Cítím to teplo na tváři, ten lesk v jejích očích... někde uvnitř mozku.

Georga hledám mezi stromy a hroby. Už zvonili, že je zavírání hřbitova. G. pochoduje okolo kontejnerů s padaným listím a zvadlými věnci. Babky vracejí konve a kdosi vyplachuje skleněnou vázu,

chrstá voda z kohoutu u betonové kašny. Je takřka tma. Za siluetami stromů, za potemnělým územím hřbitova prosvítá zář pouličních lamp. Zpoza náhrobků se vynořují postavy babiček a pozůstalých návštěvníků, všichni jdou k bráně, zpátky do života. Když stojím u mříží, ohlédnu se – hledím do chladivého jícnu černé a rudé, jiskřící tmy. Zvedá se vítr. Svíce na hrobech zamrkaly.

    Za korunami stromů jde rozsvícené letadlo na přistání, na Ruzyň.

Na ulicích je všude večerní ruch, lidé se vracejí z práce. Cinkot tramvají. Kráčíme do kopce, ulicemi a plácky tam někde Na Urale, nahoru do Dejvic, na Kulaťák.

    Georg se rozvzpomněl, počal se pojednou rozehřívat. Povídá: „Petr, ty jsi, jak sme napsala ty dopisy stätarchiv a tak, ty nazi-dotaz... tak ja napsal mému učiteli ze stredni škola, on starý bojovník proti nazi. Nó a on mi odepsal takový dlouhý dopis... Tady ti radi, kam maš jit tady u vas, stát- nebo nacional archiv na Chodove...“ „Georgu, tam jsem už byl dřív, než jsem se začal zajímat o ty Drážďany.“ „No, tak dobře... No, a pak mi napsal, ten můj učitel, že v Německo, tam, kde on pořád učí, na ta škola, pravicový ředitelka, a teď tam jeden žák z našeho ročníku napsal – že byl tehdy, před třiceti peti lety zneužitý na nějakým letní kurz, že tam někdo z našich spolužák točil porno s klukama, a že ten jeden starší žák, že byl gay, a že on tedy si myslí, že byl tehdy zneužitý... nó, ja už si to nepamatuju, je to tak dávno, ale nevim, že by tam někdo někomu šahal na pinďoura...“

    Jdeme přes prostranství na Kulaťáku, na okruzích bručí autobusy plné lidí, řady aut všude kolem. Uprostřed toho ruchu je docela ticho.

    Dáváme si v mlíčňáku vlašský salát s rohlíkem. Georg stále vede svou. Dívám se, jak na sklech výkladů se odráží osvětlený vnitřek mléčného bufetu, a za tím – jako druhý plán, je vidět tramvajová zastávka plná lidí, a teď přijíždí rozsvícená tramvaj a rychle se plní. Jen tak se dívat a kývat rohlíkem, pak mu ukousnout špičku a dál, plně soustředěný, nabírat majonézu a hrášek z okraje talířku.

Kráčíme po Prašném mostě nahoru, ke Hradu. Georg, obklopen ruchem dopravy, halásí do tmy: „On mi ten učitel psal, že ten, co měl ty filmy porno točit, ten že už nežije, ale ten padesátiletý z našeho ročníku, tak ten se pořád cejtí zneužitý a chce, aby se o tom psalo, aby se to vyšetřovalo po těch letech, a teď mi napsal zase ten, co si myslí, že ho násilnili, abych mu to dosvědčil, a já mu napsal, že bohužel, nic takovýho nepamatuju a o nějakých film s gay chlapci ja nic nevím, jenom že ten co gay starší, už nežije, a on se tím netajil, měl přece přítel a všichni to vedeli. To sem mu napsal, a on zase, že vyprávěl svůj příběh s nějaký novinář, a ten že by se to mělo zveřejnit, a soud a takhle, jó?“ Je to už nesnesitelné, tak Georga přerušuju a prosebně (vím, že bych se rozčlilil) povídám: „Proboha, proč je někdo taková píča blbá, že v padesáti – to znamená takřka na konci života, nebo alespoň sexuálního života, v přechodu, začne pojednou mít dojem, že ho někdo před takřka čtyřiceti lety zneužil, a teď to chce medializovat a chce nějaký omluvy, nebo co vlastně ten pytel hysterickéjch sraček vlastně chce!?“ To už řvu, naštěstí v halasu ulice není nic slyšet.

„Ja névím, co ona chce. On. Asi je osamely, nemá partner, partnerka, a vola, chce pomoct s tím. Nó, a teď několik dalších s tím přišlo, že byli taky nejak ubližený, na pindouru nebo tak, ja nevím. No a ta pravicová reditelka a ten novinář, oni to chtějí rozvirit, aby to byla kauza, no. Ale on, ten, co mel byt ten gay aktivni na ty kluky, uz nežije. Tak nemaji toho pachatele... Takže on není šťastná... štááásny.“ (S bezelstným úsměvem sám sebe opravuje. Z jednoho ušního boltce mu trčí neoholená štětka dlouhých chlupů.)

Směju se hurónsky. Tak jestli na něco dojedem jako civilizace, tak to bude tohle: neurotická absolutní citlivost u jedněch – a zvrážeká, automatická žravost a schopnost využít nejmenší slabinu u druhých.

Prošli jsme Hradem, kroky stráže duní na nádvořích. Katedrála se ztrácela ve svých věžích a trnech a fiálách a chrličích příšerách. Tam nahoře byla plující tma a vrcholky věží a zlatý lev byli zanořeni v tušových břichách mračen.

Stanuli jsme nad Prahou. Na vyhlídce na Hradčanském náměstí. Prezident čůral na dláždění. Socha – šílenství normality.

Několik osamělých, nocí zasažených turistů mlčky hledělo do údolí. Řeka, přítékající od obzoru, nesla na svém tekutém černém těle odlesky a zář měst a ticho lesů a krajiny, svou minulost...

Město, probořený kráter světla. Zrnící skutečnost protkaná záblesky modrých majáků sanitek. Medové plástve velikých oken paláců a koncertních sání.

Brýle omotané izolepou, pod černou mitrou – kulichem bez bambule, zelené oči ryšavce hledí na šumící pozadí. Myslím na RAF, na ty mladé lidi ze sedmdesátých a osmdesátých let. Na to Německo, Hamburk, komuny studentů, Georg jezdil při studiu s nákladním taxi. Ten jejich život, tak odlišný, a přeci stejné generace. Jsou dál, cítím to v každém gestu a slově. U sebe a u lidí, co vyrůstali za železnou oponou, registruji větší emocionální tah, vůli... k čemukoli. Na východ se to zvyšuje do naprosté, atavistické žízně po životě.

Georg mi vyprávěl, jak kdysi, když zemřel jeho otec, po letech osamění stala se jeho matka, středoškolská učitelka, druhou ženou jednoho Pákistánce a přestoupila na islám. Podivuhodný svět a podivuhodná naše duše v něm!

„Georgu, co je to magnetismus? Proč jsou věci k sobě přitahovány?“

„To je ten spin... Všechny částice mají stejný spin...“

„No jo, ale co to je – jak se to stane, co to působí, v čem?“

„To ti nikdo neřekne. To žádný fýsik neví...“

Je to nedokončené. Cítím tu nedotaženost v kostech. Musím tu cestu za informacemi, za tím šerým obrazem minulosti, dokončit. Abych se toho zbavil. Ten kus smutného odkazu – ta smrt dědečkova – začal na sebe nabalovat přítomnost. Jako nějaký matečný krystal, nějaká prvotní atomová vazba, počal řetězit příčiny a jevné, takřka nehmátne důsledky téměř nulových hodnot, které ale – díky

své diskrétní, nicméně hmotné přítomnosti – zasahovaly přímo do mého každodenního života.

Je nutné, teď už to vím, zapojit osobní kontakty. Zkrátit ta bludná toulání s požadavky na byrokratické instituce. Léta bych mohl strávit šustěním papíru v archivech. Skončit jak suchá moucha v pavučině za oknem...

Domluveno pivo se Suříkem. Nikdo už neví, proč se mu tak říká. Před lety si přinesl tu přezdívku z jiných společenství a part. Pracoval v silových složkách, někde uvnitř aparátu vnitra. Specialista. Už léta je z toho venku, alespoň zdá se. U nich nikdy člověk neví. Ale proč si s tím lámat hlavu. Pro mě má cenu především kvůli kontaktům...

Sedíme v Kopretině, hospoda vinohradských píčáků. Za hlaholicím chumlem štamgastů jsou pootevřené dveře. V salonku vzadu je nějaké čtení. Básníci, některé znám, pár tváří známých, některé jsem neviděl léta. Manželský pár nakladatelů, srdečně se zdravím s tím chým, široce se usmívajícím černochem Tomášem. Jeho distingovaný, uměřený hlas mě povznášá do „mezinárodních souvislostí“. Jeho si opravdu vážím, ano – kolega. Další poutník krajinou vnitřního světa.

Stárnoucí světoběžník Petr. Vedle něj brýlatý, jako vrána černý, milý iniciátor tohoto večera Pepa. Jeho rodiče odkudsi z podhůří Jizerských hor... Jsem představován, podávám ruce přátelům.

Hovory se proplétají, překrývají a srůstají. Jako před lety. Pivo se pije, nosí se barevné likéry a vína. Nečekané propojení s lidmi – s nimiž je možné mluvit a něco si říct. Jak málo je těchhle setkání. S ubíhajícími lety řídnou, Bože, jednou nastane ticho.

Ale teď hlahol a smích, brumendo mužů a vysoké hlasy žen a partnerek, teď ještě sedíme uvnitř své generace. S pokračujícím večerem se společnost rozdělila do několika hloučků kolem dlouhého stolu. Konečně mám kdy promluvit se Suříkem. Balí si ty své cigarety s filtrem, nevzrušeně, klidně. Na druhém konci stolu haleká falešný

křesťan Prase, s jedním známým si vyčítají účast nebo neúčast na nějaké protirežimní akci před třiceti lety... vidím, jak má zkřivenou, nenávisťnou tvář... slychávám jeho hlas z rádia, je z něj náboženský redaktor na stanici, která je známá jako starobinec bývalých zaměstnanců jedné štvavé vysílačky – zabývající se černou propagandou... Podivně klidným hlasem dělá rozhovory s náboženskými činiteli všech možných církví, někteří jsou blázni, těm lze věřit, jiní jsou taková zombie ztracená ve svých bludech – takoví umakartoví novokřtěnci. Nyní pozoruji jeho zkřivenou, rudou tvář a něco mi na jeho siluetě nesedí. Pak mi dochází, že mi o něm někdo před časem říkal, že má rakovinu... pod svetrem má na boku měkký, podivný batůžek, takovou větší ledvinku... to bude asi ten vývod bokem, ano, tak měkce se přeskupuje pod tím svetrem, tekutina v gumové schráně... Odvracím zrak.

Suřík mi dává kontakty, jména a čísla na své lidi v archivech. Klábosíme do noci. Lokál se vyčistil. Známi se postupně rozloučili a zmizeli do ulic, do rozsvícených tramvaj. Rozfoukala je noc. Větrné povětří nad městem plácá uvolněnými markýzami, dešťové přehrášky prolétnou nad střechami a ťukání okapů, utíkání kapek po drátech a po římsách se rozléhá tichými ulicemi...

Stojíme před hospodou. Povídám: „Stejně je dobrý, když ji má ženská pěkně huňatou, tmavý chlupy, hlubokej les...“

Suřík nesouhlasně vrtí hlavou: „Já mám rád, když to tam je pěkně zastřižený, srovnaný, hladký... jo pak může mít nahoře takovou ryšavou, zrzavou štetku...“ Přes to se zase nemohu přenést já: „Hele, ty seš tmavovlasej, tak tobě rozumím, ale já mám ryšavý fousy na hubě, a to teda jediný nemůžu – zrzky, s tou jejich mrtvolně bledou pleť... brrr!“ Suřík si balí cigárko a nadechuje se k nesouhlasu. Pak si ale oba uvědomíme, co to plácáme, ve dvě v noci na chodníku, a smířlivě nad tím mávneme rukou.

Jdeme kus po Korunní, a tak mu ještě říkám: „Tudle mě opravdu sere, jak to tady vypadá, že v tomhle státě může každé krásné a rozkrádat, vždyť se tady nic neprodukuje, jenom se rozkrádají státní prachy, zakázky... veřejný rozpočty dotujou celou generaci lupičů. Proč to nikdo nezastaví? Nejsou tu lidi, není tu jednotící síla uvnitř

státního aparátu? Z toho jednou povstane masakr a lidi budou chtít krev. Už to tady několikrát bylo, kurva! V Rusku se dodneška z toho vzpamatovávají. Nejdřív je hlubokej bordel, chaos, leželo to na zemi, a kdo to zvednul? Ten, kdo to zvednout dokázal, kdo to uviděl... Rusové maj takový pořekadlo: Co se stalo – to se mělo stát... Já říkám jako ty německý filozofové – zrodí se nika, vytvořily se podmínky, aby mohl vzniknout takovej a takovej systém, a takovej a ne jinej predátor do tý niky vlezle a od tý doby to jede...“ Trochu poznenáhlu znejistělý svým hlasem – slyším sama sebe, jak pronáším soudy. Suřík mlčí, pak říká: „Když jsem dělal na vnitru, tak jsme odtam vyházel ty bolševiky, co měli ty ruský školy Felixe Dzeržinskýho a tak. No, ale tím pádem tam zůstali ty průměrný z minula, ty odborníci na různý oblasti ve světě odešli, specialisti na orientální jazyky, prostě ty vyšší kádry šly pryč a zůstaly takový ty průměry, a pak samozřejmě technika a sledovačka, to jsou profíci, bez nich by se to nedalo vůbec dělat... Ale ta díra tam byla, v těch odbornostech, pomalu se to zaceluje, ale... Pořád je znát ten deficit.“ Neudržím se: „Kurva, to je smutný, že tam nemáte, nebo jste neměli někoho, kdo mluví persky, ale to se snad dá doplnit lidma ze škol, když je zaplatíš... Ale já mluvím o tý špině tady, co dělá ekonomická kontra? Existuje taková složka vlastně? Je tam někde uvnitř státního aparátu síla, vůle řešit ty děsivý průsery, co se dějou už léta? Proč se nic neděje, kurva? Vždyť by stačilo pár hajzlů pověsit za koule pro výstrahu. Vyslat signál, a to mi věř, ty svině jsou v podstatě zbabělý, samy by se nabonzovaly, samy, když jim pude o život, samy půjdou a daj si obojek na krk!“ „Tyhle sračky nepůjdou uklidit jen tak, to je jedna celá generace hajzlů se svazáckou knížkou a s pravicovejma kecama. Jsou zarostlí ve státním aparátu, maj kontakty, kurva, dyť by stačilo vyhlásit pár fingovanejch státních zakázek, nasadit provokatéry, a za půl roku bude ta lůza pod zámekem, jedná se o několik tisíc lidí, spíš pár set...“ Suřík pojednou začíná bejt nervózní a vrtí hlavou: „Takhle se to nedělá, to by byla válka, musíme mít lidi, který ty hajzly chytanou za ucho a zatřepou, aby už nekradli a nedělali lumpárny, ale nemůžeme tam mít zvířata, který chytanou člověka a...“ „...a to ucho mu sežerou... Jenže nakonec přijde doba, kdy se vytvořej podmínky, aby

se tyhle zvířata pustily ze řetězu, a věř mi, že pak bude důležitý, koho se ty běsi budou bát, to jsme zpátky v padesátejkách letech, ve středověku, nebo spíš v době kamenný...“ Suřík krčí rameny a je vidět, že tohle téma nechce dál rozvíjet. Je mi to jasné, má rodinu, děti a na rozdíl ode mě byl uvnitř toho aparátu, a tak zná – pachovou stopu, feromony zla, které jsou tam přítomny v každé vteřině... Určitým věcem se nemá jen tak zbůhdarma – dávat jméno. Přijdou pak síly a ten, kdo nemá mandát, kdo nevlastní čisté srdce... Sežerou ho zaživa.

Za deštivého, šedivého dopoledne – pečlivě volím dobu 10:15 až 10:30, telefonuji na ta Suříkova čísla. Zvedá to tichý, sympatický hlas – nějaký postarší chlapík, asi tak mého věku. Zsvěcuji ho do problematiky stručně, jo, říká – Suřík ho už informoval, že budu volat. Podívá se na to, zavolá mi. Mezitím mám za úkol napsat na webové stránky ústavu e-mailem dotaz, kde mám podrobně uvést všechny skutečnosti, které by mohly vést k identifikaci písemností majících vztah k osobě mého děda nebo k jeho případu. Doporučuje mi, abych si přišel k nim prostudovat objektový svazek ČKD (Českomoravská Kolben-Daněk), mají tam toho několik metrů, tak snad to by mohlo být vodítko. Děkuju mu srdečně a slibuju, že nejpozději pozítří přijdu do té studovny.

Pod zářivkami v tiché studovně, když mi byl přistaven ke stolu vozík s velkou, vybledlou a zároveň zažloutlou hromadou spisů – poznal jsem dopředu, že případný výsledek bude stejně vybledlý a zšedlý jako ten papír ve složkách...

Zdravím se rukoudáním se starým máničkou, mžourá na mě přátelsky za drátěnými brejličkami, je tu vedoucí oddělení. Ostražitě zbystrím, když zahlédnu opálenou, do hněda opečenou ze solária, načerno obarvenou stařenu se zlatými řetězy a prsteny na ruce. V bílém lékařském plášti se tu vyjímá divně. Co ty jeseš za strigu? Stará rašple s vychcanýma očima, tak nepatřičná mezi těmi postaršími

dobráckými dětmi v archivu. Moje podezřívavost se mění v jistotu a tu proměňuju v srdečný úsměv a zdravím ji zdvořile. Myslím si přitom: Ty stará kurvo vnitřácká, seš stará štika mezi hodnými rybičkami?... Máš to tady na dohled?... Stará indiánka zašilhala černýma, zvířecíma očima a znejistěle začla štosovat hromádku mikrofiší.

V průhledu několika za sebou otevřených dveří, přes několik kanceláří plných štěbetajících sekretářek, spatřím charakteristický nosatý profil – to je Eunuch! Dvoumetrové hovado čumí do mikrofiše a přitom silhá kolem sebe. Kašpar s hodnou, tichou ženou, pamatuju, jak chodil v sukních po Praze. Tak i ten tady je, obraz této instituce se vykresluje takovým způsobem, že se musím zastavit v rohu chodby a smích schovat do kapesníku předstíraje – že mám kašel.

Musím si dát majzla, teď tady tomu šéfuje páter Vyklouz, jako náměstka si vzal zadržávajícího absolventa fakulty Rudé žurnalistiky, cvikýře Pažouta... Tahle dvojka má zničující sílu nechtěné grotesky. Musím si dát vééélikéj pozor! Jsem na pískovišti a na pískovišti – se nic neodpouští!

Probírám se lejstry, léta po válce, léta padesátá. Konstrukční oddělení a vývojové dílny, seznamy informátorů na pracovištích – krycí jména, čísla osobních svazků. Kontrarozvědná ochrana státně důležitých objektů. Osoby spolehlivé a hlášení na podezřelé skutečnosti a pracovníky. Kladu si otázku: Kdo je osvědčený, připoutaný informátor? Ten, na koho něco mám, kompromateriál. Zároveň – jako státní úřad nabídnout výhody. Ale ta minulost bude klíč. Jestli někdo udal dědečka, nebo byl na něj nasazen jako informátor... tak přežil s největší pravděpodobností válku, a pokud nezmizel za hranice, tak zůstal a je velká pravděpodobnost, že byl přebrán StB. Převerbován a pracoval dál jako informátor. Taky mohl vstoupit do strany a udělat kariéru... Tohle bude moje síto: začátek padesátých let, oddělení konstrukce a vývoje, odbojář nebo osvědčený soudruh, vedoucí oddělení, ideový spolupracovník nebo agent.

Po několika hodinách mám pár nic neříkajících jmen. Doba počátku zaměstnání v ČKD – druhá polovina třicátých let, pracoviště:

konstrukce a vývoj, nebyli totálně nasazeni, po válce na pracovišti, u některých odbojová činnost, vstup do KSČ. Krycí jména a čísla mě vedou k osobním svazkům. Vypisují žádanku a s lehce motajícím se hlavou odcházím do ulic.

Po týdnů mám pár jmen: *Ing. Kaláb – krycí jméno Salač, konstruktér Vinšovský, vedoucí Shejbal a prom. tech. Troška – krycí jméno Tovar.*

Teď odbojáři, telefonuju staré feně do Národního archivu, ona má na starosti dokumentaci a jmenné seznamy bývalého Svazu protifašistických bojovníků. Zasílám na její přání – oficiální cestou e-mailem jména zjištěných, zdali jsou evidováni jako odbojáři.

Zvláštní, někoho jste ani neviděli, jenom znáte jeho hlas, a už – jako byste četli jeho životopis, jako byste toho člověka znali léta.

Než mi pošlou výsledek pátrání ve jmenných seznamech odbojářů, jdu to obhlédnout do Vojenského historického ústavu. Mám s sebou zvětšeninu, digitálně zpracovanou původní fotografii tanku, tajně pořízenou v libeňské loděnici při úředních zkouškách před německou komisí.

Šlapu po dlouhých schodech na Vítkově, pod Žižkovým památníkem, okolo železničních tunelů. Je tady výhled na Prahu, takový ostroh v zatáčejícím údolí řeky, vymletý miliony let tekoucí mohutnou pravěkou Vltavou... Před Armádním muzeem stojí předválečný, maskovacím nátěrem opatřený tančík. Jakýsi brýlatý, křenící se nadšenec fotí všechny detaily. Přistupuji a prohlížím si čistý průstřel pancíře, zřejmě těžký kulomet, nebo spíš protitanková puška... Zaujatý padesátiletý chlapec leze po pancíři a cvaká digitálním foťáčkem ostošest. Ale vypadá, že by mohl být spojen s touhle institucí, když ignoruje nápisy *Nedotýkejte se!* a šmejdí po tanku jako čamrda. Povídám: „Dobrý den, jste, prosím vás, tady od této instituce?“ Hned je v obraně: „A co jako, co vy chcete, jako no...“ Laskavě a přátelsky se usmívám: „Mohli byste mi prosím říct, na koho bych se mohl obrátit ve věci československých tanků v předvečer druhé světové války? Máme doma takovou fotografii a chtěl bych její kopii nabídnout tady muzeu, pokud by měli zájem...“ Trochu se obávám, zdali jsem

ho nevylekal tím slovem – v předvečer –, ale kdepak, je to technický mozek, ihned vyhodnocuje fakta, která uvádím, a hned volá na kolemjdoucího šedovlasého chlapíka: „Prosím tě, Mirku, pán má tady nějaký nález, podívej se mu na to, jo?“ Ukláním se, děkuju srdečně a pospíchám do kanceláří za tím rychlým šedým ježkem. Při pohledu zblízka vidím mladou tvář v podivuhodném kontrastu k těm hustým bělavým vlasům. Jmenuje se Čoch, tak to má na jmenovce dveři. Ale ano! Zním to jméno, publikuje články a knihy o technice II. světové války. Předkládám mu fotografii, ihned identifikuje typ tanku, sype z hlavy detaily konstrukce, plováky, typ motoru – boxer atd. Dává mi několik čísel časopisu, který vydává jejich ústav, a odkazuje na starší článek, který v tomto periodiku vyšel a zabýval se právě plovoucím tankem. Věnuji mu zvětšeninu a CD, kde jsou v různých formátech uložena podrobná data této fotografie. Děkuje mi a já mu ještě narychlo píšu na zadní stranu té fotky základní údaje o mém dědečkovi. Při loučení mě ještě odkazuje na místní knihovnu, kde najdu různé publikace a články, které by mě mohly přivést dál ve věci konstrukčního týmu z ČKD.

Došla mi odpověď ze Svazu protifašistických bojovníků. Evidování jsou Vinšovský a vedoucí oddělení konstrukce Shejbal, pak je zde nějaký Ing. Broum, ale ten zahynul na začátku padesátých let, auto-nehoda.

Takže tady je shoda, z pracovníků konstrukce jsou dva kusy z odboje, dva konfidenti... Kdo? Který? Všichni, nebo nikdo, a celá věc má kořen někde jinde?

V knihovně Vojenského historického ústavu (když jsem se objednával do studovny, musel jsem se dovolat přes armádní telefonní centrálu) byl uložen separát z podnikového archivu ČKD. Schéma zaměstnanců a oddělení, jednotlivá pracoviště, desítky jmen. V článku od Čocha jsem zjistil jména z konstrukčního týmu. Ano – byl tam uveden i můj dědeček, prom. tech. Ing. František Kratochvíl. Ano, byli tam i konfidenti a též odbojáři a několik dalších, mně neznámých jmen. Schéma se začíná lehce vykreslovat. Kdybych tak měl

výslechové nebo osobní svazky těch agentů gestapa... Takhle jen tápu, je zde shoda jmen z různých databází, ale kde je ukrytý ten skutečný pramen? A hlavně, kdo na tom případě pracoval? A kdo nakonec dal rozhodnutí k likvidaci?...

Nakonec mi v hlavě vyvstala věta, kterou podle jednoho svědectví z šedesátých let pronesl jistý pracovník vojenského ústavu. Ten člověk, ta temná bytost byla za II. světové války v Rusku a pracovala v tamních bezpečnostních složkách. Podle publikovaného svědectví pronesl tento pracovník Kohoutek někdy za brzkého jitra roku 1948, řekl do telefonu tato slova: „Pérák už doskákal.“ Bylo to v den smrti Jana Masaryka.

Dotáhnu to, kam to půjde, i když cítím mezi prsty sypký písek marnosti. Pouštní prach.

Musím zalovit v rodinných vodách, v temné straně příbuzenstva – které jsme se instinktivně štítili a jež byla příčinou rozkolu mezi sourozenci, mezi strýci a tetami na dobrých třicet, nebo spíš čtyřicet let.

Dědeček inženýr měl tři nebo čtyři sestry. On jediný vstoupil do velkého světa, ony zůstaly v rodinné chalupě, divně semknuty – dlouho se nemohly vdát. Myslím, že většina jich zestárla jako staré panny, zůstaly na ocet... Jeho sestra Vlasta, to byla hlavní svině. Po dědečkově smrti přišly za ní jeho děti, zrovna bylo posvícení, na prknech všude v kuchyni byly koláče. „Já vám nemůžu dát koláče, děti, maminka by se zlobila!“ a strčila každému sáček šumáku a všechny se potom poblily... V prospěch svých sester se vzdal dědeček svého podílu na rodinných pozemcích, na polích. Za války, po jeho smrti, odmítly sestry dát nebo prodat alespoň trochu brambor... Děda za svého života dal přivézt několik fůr trámů na rodinnou stodolu, sestry ty trámy odmítly, že mu tam už nic nepatří, tak ať nechá jejich stodolu stodolou... Skončily špatně, staré svině. Každá z nich dochcípala o samotě, zahlušená starobou a nenávisť... Ke stáří se doprošovaly milosrdné, vše špatné zapomínající, vyhané

korespondence. Otec jim odepsal, té Vlastě, kterou už žrala smrt, napsal jí pravdu, připomněl jí špínu jejich života, a pak už bylo ticho.

Tuhle emocionální exkurzi, ten výtah do starých časů, kdy mi babička vyprávěla, na konci jejího života a na začátku mé dospělosti, vyprávěla poslední vzpomínky na dávná léta, kdy ve vesnických chalupách stály proti sobě stroje z masa a kostí a vyluzovaly zvuky pomocí hrtanu, průdušnice a plic. Zvířata v oblecích, sukních a botách. Kocouři a lasice, tchoři u stolu...

Tohle sklepení myslí jsem prošel se záměrem vykreslit si jednu z těch dědečkových sester – jmenovala se Důbravka. Divné jméno... Někam tam, do této řady patří tlustá, mnohoploďná Ema. „Emičko, musíš jíst, mamička by se zlobila...“ ozývalo se za poválečných let, takový Jindřich Plachta, takový tupý, hubený dobrák vozil k řece svou dceru, tlustou Emičku-dítě a cpal do ní buchty, jen že se mohla nadechnout, a opět dlabanec! Dávali mu prý, říkalo se o něm, v dětství přesmoc odvaru z makovic (když rodina všecka pracovala na poli a kojeneček křičel a zlobil, dostal odvar ze zeleného máku a byl ihned klid, byloť to smrkáně ihned v limbu... Ovšem nesmělo se to přehnat, potom byl výsledek nezvratný – huhlající dobrák...). Tak během let vyrostla z Emičky dvoumetrová obryně, vlasatá tlustá rusálka obklopená chumlem dětí a občas nějakým zástupným, kníratým trubcem, školníkem nebo vrátným, takoví to byli nízkolební troglodyti se samčími sekundárními znaky hypertrofovanými samou leností, ba nicneděláním...

To její teta Důbravka zvolila jinou cestu za štěstím. Vzala si majora StB a dělala kantýnskou ve Čkalovce a potom v Kachlíkárně, panečku! V rámci ochoty a služebního postupu vyměnili svůj byt u Královské obory, byt s ústředním topením a s okny nad Strovkou, s výhledem do dálky za Prahu, vyměnili ho za nějakou díru na Starém Městě, záchod na chodbě, voda na pavlači. Udělali tuto směnu, protože někoho z nadřízených napadlo ten byt použít jako konspirační základnu pro pozorování objektu jednoho velvyslance.

Tento major, zajímaje se na popud své ženy takříkajíc nad rámec svých povinností, informoval se o osudu inženýra Kratochvíla

a v rámci svých možností dal svým podřízeným prostudovat materiály gestapa, které byly v držení ministerstva vnitra. Prý, traduje se v rodině, byla zde prokázána nějaká odbojová činnost. Alespoň tak se takhle informace uchovávala až do dnešních dnů. Nikdo už z této strany nežije, major zemřel pár let potom, nebylo mu ani padesát, kdoví k čemu přistrčil čumák, jeho žena Důbravka i obryně-rusálka Emička jsou už taky na pravdě.

S tímhle, s tou marností a hnojem já si zvolil, že budu pracovat... Pověsti, vyprávěnky a legendy – to je materiál, kde je uchován odkaz světa, veškerá naše minulost, přístupná nám žijícím v přítomnosti, v našich tělech, na této zemi.

Je tady jeden klon, pojítka do těch časů. Víím, že jedna z mých sestřenic chtěla moc studovat právnickou fakultu, její rodiče proto vstoupili pojednou a náhle do KSČ, přestali jezdit na mše, které se konaly v létě, v srpnu – kdy byl podle starých pověstí svržen z nebe dábel, a taky zemřel můj děd inženýr. Sestřenice na doporučení kantýnské a majora z MV se dostala na práva. Chodila pak navštěvovat naši babičku, občas si sundala žlutou minisukni (mě v mých třinácti letech nepovažovala za muže), v silonových punčocháčích opékala na pánvi nějaké porce kuřete, vařila nám oběd. Říkala: „Ten Reagan! On s tou svojí neutronovou pumou rozpoutá třetí světovou válku! Ta nemravná puma!“ Díval jsem se na její hýždě v bílých kalhotkách, pevně obepjaté silonem punčocháčů, a kývaje hlavou (před očima houštinu klína, tmící se na vypouklé buchtě, číhající pod hedvábím) – vehementně jsem souhlasil: „Jasně, teda ten Reagan. To je teda...“ Ona obracela ke mně své velké hnědé oči a na tváři jí hořel ruměncem spravedlivého rozhořčení.

Tato sestřenka si posléze vzala „zá muž“, vdala se za takového kudrnáče z jejich městečka. Léta uběhla, ona je teď babičkou, mladou bábrlinou – ještě jí není ani padesát. Je před rozvodem s tím nyní již šedovlasým, proplešlým kudrnáčem. Je v tom jejich kraji, dozvídám se, nějakým policejním radou. Ejhle. Potřebuji vylustrovat pár jmen z těch starých seznamů, pár odbojářských a konfident-

ských jmen, rodiny, bydliště, děti atd. Že bych zvolil tuhle cestu? Ale on není z Prahy, to by snad nemělo vadit. Musí mít přece přístup do registru obyvatel, databáze atd. Policajt.

Pečlivě studuju tuhle možnost, prohlížím si fotografie, rodinné sešlosti za těch let, před a po rozkolu a po opětném sbratření rodinných vazeb... Ne. Pach nedělní slepičí polívky, montování fichtla, za holkama do sousední vesnice... Nejsem „jejich“. Výsledek je jednoznačný. Nikdy jsem s ním prakticky nemluvil, byl bych mu zavázán, kdo ví, zdali by byl vůbec ochoten to pro mě udělat. Vesnické poměry, já tobě – ty mně. Neznáme se. Nechat to tak, to mi říká instinkt...

Pražská krysa bude lepší, lépe se schová. K Bédovi do baru chodí různá sešlost. Snad mi poradí.

Vyšel jsem za noci, kvaki kvak, zakřupal píseček, klaply klap. Trojkou do města za noci měsíčné, proklouznu kolem zdí, pasáží, uličkou V Jámě, turistů houf táhne kolem bordelů Ve Smečkách. Tady v proluce je schodů pár do nočního baru.

Sedám si do šera, Běda o mně dobře ví, neznatelně pokývne, dívá se jinam, sedě v chumlu svých známých, vidím tam tváře postarších psychologů z televizní obrazovky, taky pár fotografů, co je zběžně znám, obličej štamgastů, které požívá noc co noc město, stárnou a nemůžou spát...

Vím, že se Běda za chvíli nepozorovaně odpoutá a přisedne. Jako silová vlna, jako takový posel, předskokan – po servírce mi poslal sklenku Hennessy...

Skláníme potom nad stolkem své dvě stárnoucí hlavy a tichým hlasem probíráme možnosti... Potom se zakloní dvě štoudve, díváme se do dálky nad hlavy hostů, až tam k velkému zrcadlu za barem, až k hlavě madonky, která mezi nejdražšími nápoji, koňaky, whiskami a třtinovými rummy, mezi lahvemi a trochu nad nimi – svítí mnohobarevnou svatozáří z vánočních světélek, má je uvinuté okolo pokorně skloněné hlavy. Madona barevných nocí...

Zhotovil modroočko, stárnoucí světoběžník s očima modře obtevanýma. Vypadá s těma obtaženýma očima jako nějaká zavržená,

osudem zničená zpěvačka. Ale má se k světu ten potulný DJ, přehrávač a designér. V subkulturách v Amsterdamu, v L. A., v San Franciscu... všude je doma, jako taková malá, rozčepejřená, melírovaná myš.

Béďa mi radí: „To je jednoduchý, chodí sem pár chlapíků, jsou to bejvalí policajti, maj teď bezpečnostní agentury. Pro ně to je hračka, maj tam pořád kontakty. Nebo počkej, to bude ještě rychlejší, napiš mi ty jména, datum narození, jestli je znáš...“ Zaraduju se, vzrušení z akce: „Jasně, mám, na flešce, můžu k tvému kompu dozadu?“ Proplétáme se sklepními chodbičkami, až ke stropu jsou zde vyrovnány basy plné mattonek a toniků, sudy a kartony... Bludištěm navzájem propojených komor a skladišť jsme došli do malé kanceláře, roury ústředního topení ťukají horkem. „Vedle je kotelna, je tady jak v sauně...“ povídá Béďa. Připojuji se na notebook, tisknu stránku se jmény a daty narození...

Béďa pak zašel za postarším chlapíkem sedícím u jednoho zaplněného stolu. Byli tam samí takoví vyholení, plecíť pořízci. Obálka, do níž Béďa vložil ještě nějakou bankovku, zmizela v kapse. Vzápětí se u nich na stole objevila lahev Jamesona, osazenstvo to pochvalně vymručelo... Díval jsem se zpovzdálí, jak funguje stroj na informace. Staršina vyšel před bar a na schodech bylo vidět, jak telefonuje. Šel jsem schválně ven, abych nepřišel o ten proces. Sedl jsem si naproti do Sport baru, veliká obrazovka nade mnou šlehala do místnosti, že jsem nemohl být vůbec zvenku vidět. Cucal jsem pivo a jen čekal, co bude.

Za chvíli zastavilo a pomalu zacouvalo do proluky policejní auto. Neon nočního baru prozářil kabinu i řidiče krvavě rudou září. Staršina vyšel po schodech, mávli na sebe s tím policajtem a přisedl si k němu na sedadlo spolujezdce. Policajt vzal papír, obálku s penězi zastrčil do kapsy a zapnul příruční laptop, zabudovaný v palubní desce. Natukal jména, za chvíli mu naběhly na monitoru odpovědi, bylo poznat, jak se sklonily jejich hlavy a teď studují, světlo obrazovky se jim odráží v očích, bedlivě studují zobrazené výsledky. Kývli spokojeně hlavou. Staršina vzal telefon a tím malým fotoaparátem

vyfotil obrazovku, několikrát to zopakoval a vzápětí vystoupil. Kývli na sebe a policejní auto se s tichým zahučením zapojilo do kolemjedoucího provozu. Všechno to trvalo asi pět minut, spíš tři.

Za chvíli přišel Běďa a vedle mého piva položil flešku. „Co jsem dlužen?“ Zavrtěl hlavou, stará vojna: „Dal jsem jim lahev, co mám v kanceláři od jednoho blázna, chce, abych s nim šel do projektu – něco jako thajský masérky a čajovna v jednom, ale já se nechci zničit, nemám už energii se s někým přetlačovat v nějakým podniku. Dělán si za svý, na svým a to mi stačí...“

„Díky, companero...“ Dopjím pivo a ztrácíme se v hlomozícím šeru mezi opilými Anglány. Běďa se rozplynul, vysublimoval o něco dřív. Ovládá tohle umění, protože žije a pracuje ve středu města, v masomlejně plném očí a ksichtů, a každá ta lidská nestvůra chce na tebe vyzvracet svůj životní příběh, chce si – marná sláva – odlehčit...

Za pár dní mám SMS, Běďa píše: *Zastav se. Jdu hned. Je dopoledne, bar je zavřený, ze schodiště táhne pach studeného kouře a někde dole cinkají pivní lahve. Jdeme se projít do Františkánské zahrady. „Tady máš bonus, ještě něco se vykakalo z těch jmen,“* povídá potichu a s úsměvem Běďa a podává mi hustě popsané archy papíru. Čtu, jsou to výtahy z bankovních registrů, částky a čísla kont jsou začerněny, ale je tu spousta informací o jednotlivých klientech, jejich platební a úvěrová historie, všechny firmy a živnosti, obchodní rejstřík, dluhy atd. Sídla firem i trvalá bydliště, hypotéky, zaměstnání, pozice. Výše platu je taky začerněna, ale to nevádí... Nikdy bych netušil, kolik toho banky schraňují o svých klientech. Kdo ví, zdali to je legální, filcky jedny!... Musím se smát. Dokonce vidím, že tenhle systém je mezibankovní, banky si prostě navzájem vyměňují informace o klientech.

„Chodí k nám bankéři, chlápci z bank, co jsou všude tady okolo, naučili se k nám – máme prostě fajn holky za barem. Nejsou to žádný unavený čtyřicetiletý servírky. Jsou to všechno brigádnice, u toho studují a tohle je prostě baví. A nejsou to kurvy!“ zdůraznil. Tolik na vysvětlenou, kývneme na sebe s Běďou a mizíme každý za svým

osudem, každý ve svém protiběžném proudu důchodců, maminek s dětmi a feťáků, všech těch osob, které mají rády zahradu uprostřed města, nádvoří Františků...

Zbývá ještě jedna věc. Adresy mám, všichni z ČKD už patrně zemřeli, ale v těch bytech bydlí pořád jejich děti. Děti a vnučata, dnešní šedesátníci a třicetiletí, plus mínus deset let... Zbývá mi ještě, vlastně to už nepotřebuji nijak nutně, jejich zdraví, jak jsou na tom ti staří a koneckonců i ta šedivější omladina.

Zavolal jsem Carmen. Je to už postarší chlapík, dělá na ministerské odvolací komisi, je to doktor posudkář. Šajba intelektuální a ostrá buzna. Jsou to tam všichni v té komisi, různí ztroskotanci z lékařské branže, podivíni, alkoholici – osudy smutné a někdy bys zaplakal jak stará sentimentální želva, kdyby i osudy dalších bytostí nebyly stejně plné hoře a smutku a zklamání...

Tohodle, tuhle plačtivou metrákovou kreaturu znám přes syna dalšího známého. Kluk má rád vojenské artefakty, různé uniformy a výstrojní součástky, jednou jsem daroval nějaké lékárníčky z druhé války, byly tam ampule s vyseptalým morfiem a jodové tablety a zatuchlé fáče... taky nějaké křusky, kanady okované floky a kovovou podkůvkou, nějakou helmu americkou – z laminátu, asi jenom na přehlídku, nebo že by už tehdy byly nějaký vlákna jako kevlar. Nicméně kluk byl nadšen, no a jednou při návštěvě v rodině mých přátel byl mi představen tento okatý Hrompac s něžnou duší. Posléze vyplynulo přirozeně, že se pokusil o přihrátý, zkusmý kontakt, a ten byl hned v zárodku jasně pojmenován a odmítnut... až se mu svíjela šišinka, až byl frajtr v mozku zakápnut tekutým heliem pravdy... Jako správná ženská užil si nakonec i tu bolest, jak ho znám... K synovi mých přátel choval platonickou, zdrženlivou lásku a byl mi vděčný, že jsem ho nedemaskoval. Přátelé jsme asi nebyli, ale společné zájmy – svět ve své patologii a iluzorní povaha reality, to nás dalo – jak se říká: vrána k vráně sedá – dalo vedle sebe, na lodi bláznů...

Carmen, bylo to doopravdy k posrání – lnul k nějakému mečivému zpěvákovi, k takové zastydlé, asi opravdu transsexuální bytosti,

kteřá stejně by mohla být ženou či hochem. Zpívalo to, vrtělo se to v jednom varietě na Příkopecch nebo U Hybernů... Putovalo to po štacích a angažmá v druhořadých operetách a show. Muzikály zpíčené a jiný tento brak. Miloval to, vrtichvost. A za ním, jako velké štěně s vlajícima ušiskama, běhal a se řtil... MUDr. Carmen, utíkal za poslintanou, tisíckrát jím ožužlanou hračkou. Miloval ho nezištně, jako každý egoista. „Mám ho rád, protože mě miluje...“ Prase.

Zvedám telefon – volám Carmen. Jdeme o jeho polední přestávce ven – ač ministerský úředník Carmen se hrozně bojí své sekretářky, zdědil tu vrásčitou kuřačku s chraplavým hlasem, vyfasoval ji se svou funkcí, inventář... Když se na něj poprvé zařívávala z oblaků kouře, posunula si brýle na nose, chvíli ještě brejlila na to padesátileté zatoulané dítě, okamžitě identifikovala jeho infantilní sexualitu (Hraje si s hochy, ukazují si – „čuráčci“. Maminku by s žádnou ošklivou ženskou „nezradil“). Stará harapana odfrkla a ironicky, jako odpověď na jeho pozdrav zazpívávala skřehotavým hlasem – který začínal v hlubokém asfaltovém altu a končil v dobře identifikovatelném afektovaném fistulkovém mečení: „Dobryýýýííí-ííí-ííí!“ Nakonec zašišlala jako pytlotžvejka: „To máme dnes ale sluníčko!“ Měla otrlou psychiku krmiče tygrů. Carmen se chtěl s pláčem otočit ve dveřích a utéct.

Nakonec se to srovnalo, sedlo si to. Výše platu a „leháro“ převážilo. Starý námořník v sukních našel pochopení pro holku v kalhotách – a nakonec se na ministerstvu rozhostilo „štěstí v maštali“.

Jdeme o polední přestávce na nábřeží u Palackého náměstí. Rákové křičí vesele a vykrůžují nálety na turisty a rybáře. V hučivém vzdáleném hlomozu města, v tom vlajícím, plápolajícím čerstvém povětrí. Carmen se odklápí jeho řídká a proklatě dlouhá přehazovačka, obnažuje potem zbrocenou pleš. Vypadá jako orangutan a lunochoď, složenec z nějaké stavebnice pro psychotiky. Zachvíval se mu citlivý „knírek důvodů“. Volopich.

Musím mu mazat med okolo huby, chválit ho, jak vypadá, vypošlechnout si nářky z mileneckých zákoutí ustrašené duše. Potřeboval to „vyndat“.

Konečně počal měnit identitu, přebrodiv se do jiné sféry a teď tu poznenáhlu přede mnou stojí věcný, řízný chlap s pronikavou inteligencí a gigantickou zpětnou vazbou v mozkových registrech. Předávám mu list se jmény a daty narození. Chvilí ještě jen tak chodíme, potom vidím, jak začal polykat a náhle ho zachvátil hlad. „Hele, já už musím na oběd, do závodky, nechceš jít taky? To se u nás může.“ Děkuju mu, pospíchám, vymlouvám se, dobře mám před očima jeho prskající masná ústa, drobky a žmolky do dvou metrů všude okolo. Srkání, jako by sál morek ze stydkých kostí...

V noci mi na obrazovku počítače připlul e-mail odněkud ze Spojených států (možná už brzo rozpojených). Carmen ovládá techniky komputerové konspirace... Byly tam kompletní výpisy zákroků účtovaných zdravotním pojišťovnám, platba předepsaných léků, bylo tam všechno to smutné a bílé, páchnoucí dezinfekcí...

Srovnávání. Nebudeme z toho dělat žádnou vědu. Hledám jen pár jednotlivců. K prognózování vývoje států a celých světových společenských systémů – na tu miliardu proměnných je potřeba hora komputerů a nekonečného softwaru a práce stovek odborníků... Ekonomika, sociologie, politologie, psycho. Nejdražší informace... A stejně, dozvíš se pár alternativ, několik pravděpodobnostních řešení v moři Svaté Entropie.

Jméno, rodné číslo, bydliště, zaměstnání, finanční historie, děti, vnucci, zdravotní stav. Nikdo z nich – konstruktérů a dílenských vývojářů ČKD – už skutečně nežije. Jeden z té dvojice vypadá docela nevinně. Byl to prostě slušný člověk, pokud jsem mohl zachytit, byl evidován jako odborník na problematiku konstrukce tanků a na ochranu státního tajemství, nikoho neudal – alespoň ve spisech nic není.

Další generace... Zůstali dva synové, potomci. Tihle nejpodezřelější měli po jednom dítěti – musím jim dát krycí jména, aby neutekla dušička z hrníčku... Budou to třeba Hymen... He, he. A druhý bu-

diž... Jařmo. Absolutně náhodná, na ničem než na zvukomalebnosti založená jména – nemohou být vodítkem k žádnému provalu.

Už se blíším k závěru, cítím mezi prsty řídký písek marnosti. Chtěl jsem tuhle cestu projít až do konce, tak to mám. Ale jaký je to vlastně konec. S určitostí se nedozvím už nic, ti potomci mi nic neřeknou, dědí se pouze milosrdná lež... Ti nic určitého nevědí.

Ustanovka. Vnitřácké slovo, klon času. Ochranka, ustanovka, „bývalí lidé“...

Identifikoval jsem za pomoci otevřených zdrojů a nelegálních vstupů do státních a soukromých databází, pojmenoval jsem nejvíce podezřelý z toho, že mohli navést říšský aparát na mého děda. Kdo konkrétně, jména německých důstojníků, která složka... nevím. Byla to vražda? Musím přiznat: nevím. Pravděpodobně ano, ale nelze potvrdit...

Jdu na procházku do Dejvic. Adresa, kde bydlel Hymen a kde s rodinou žije jeho syn. Že by Skleňák, ten slavný dům ze třicátých let? Ne, je to pár čísel vedle. Jméno na tlačítku souhlasí. Může to být, podle pozice zvonku, třetí patro. Kolik je? Po desáté, pár minut. Mačkám pár tlačítek, náhodných. Hlasy v mluvítku jdou přes sebe. „Poukázky, reklamy, dobrý den!“ povídám vesele. Ženský hlas se vyptává, jaké reklamy, že žádné nechtějí, ale to už drnčí elektrický zámek a kdosi mě vpouští dovnitř.

Na nástěnce souhlasí třetí patro se jménem na zvonku. Dobrá. Přivolávám výtah a jedu až nahoru. Podle věku má být Hymenovi sedmdesát osm, takže by mohl být doma, anebo někde na náupech. Je to vdovec. Děti a vnoučata v práci a ve škole. Tichý dopolední dům, jen pár důchodců v bytech. Z nejvyšší podesty pomalu našlapuji dolů po schodech. Jsem připraven sebou šklubnout a rychle odkráčēt, kdyby se otevřely nějaké dveře. Oprašuji staré návyky, před takřka čtyřiceti lety jsem chodil za školu, toulal se po domech, vím, že se musím tvářit samozřejmě a zaměstnaně a normálním tempem spíchat po schodech...

Naslouchám u dveří, kde podle jmenovky má bydlet Hymen and comp. Vzdálené tiché šramocení a tlumené zvuky rádia... Je doma. Dejme tomu, s největší pravděpodobností on. Sedám o patro výš na schody a čekám, zkusím to chvíli. Na fotce, co měli okopírovanou z občanky na tom bankovním výpisu, je příliš mladý, padesát možná, a ta moje kopie je taky jen obyčejný tisk z tiskárny... Ale nějaký vodičko tam je, samozřejmě...

Slyším zvuky, napřimuji se, připraven pozdravit a nevzrušeně odkráčēt do neznáma. Pode mnou klaply dveře a kdosi přivolává výtah. Výhra, když je ten člověk ve výtahu, už mím dveře do kabiny, a než zmáčkne knoflík do přízemí, už jsem o patro pod ním. Potichu vyběhám z domu a opatrně tlumím *Brano – zavírá samo*. Přes matné sklo dveří vidím, jak kabina výtahu přijela do přízemí. Už jsem na ulici a pomalu kráčím na druhý chodník. Ze vchodu vychází mohutný, vykrmený důchodce. Docela zdatně se rozhlíží po nebi, zdali nepří tragače asi... Vejrá na protější dům, co tam je? Trafika... Aha. Teď se dal do kymácivého pochodu k přechodu, k zebře. Chce se mi blít nudou. Co tady dělám? Koukám se chvíli na čáry, které nechala na nebi těžká čtyřmotorová letadla, vojenské konvoje určitě. Američan si vozí i hajzlpapír a vodu. A zpátky své mrtvoly. Zírám do nebe jako ten dědek. Pak se vzpamatuju, ještě zaskočím do trafiky, stoupám si za Hymena, listuje v několika křížovkářských časopisech, čumí na roháčky jak kráva. Studuju ty vrásky na sloním krku, když se sklání a počítá v dlani drobné... má lehce zvalené řídké bílé vlasy. Košile s límečkem obráceným naruby, svetr, silonová bunda. Slabý závan asi pitralonu... Než schystal Hymen své drobné, kupuji u prodavače cigarety a vycházím do ulic. Nechávám ho štrachat se svým zbytkem života. Ta voda po holení mě dorazila... molekuly doputovaly do mého hadího mozku a vyvolaly z bezedných hloubek, z oceánu lidstva, vylákaly k hladině mé mysli dávné obavy a touhy, vůni mládí a dopolední pach holičství, ty štětky z jezevčí srsti, ty bakelitové misky s mýdlem na holení...

Miliony lidí, lidstvo jako tisícíruký netvor máchá žiletkou po ránu, oplachuje břit v horké vodě. Pátravé oko zírá do zrcadla...

Na konci času, v ulici prázdné sluncem a dopoledním povětrím, zapálím si cigaretu, ač nekuřák, dodržím pravidla detektivního žánru, a mizeje za rohem, vstříc ruchu na Vítězném náměstí, nechávám za sebou oblak kouře... Ještě za zády slyším, jak se Hymen nahněvaně rozkašlal.

Soumrak padá, přitéká do této krajiny jak voda z nějakého temného moře. Město, bloky domů v ulicích se rozsvěcí... tisíce bytů a kanceláří. To je tam, za oknem.

Zalévám čaj v konvici horkou vodou. Dívám se, jak ve skleněné nádobě klesá ze sáčku rudohnědý oblak. Jak ten tříslový libovonný výluh se podobá světu tam venku.

Zapínám skener, jdu do chladného pokoje, do ložnice, kde netopím, otvírám prádelník a беру staré album... Musím ještě jednou projít ty obrazy, nyní i s informacemi, které mám.

Vkládám do přístroje prvotní fotku, tu, kterou to vlastně všechno začalo. Nastavil jsem vysoké rozlišení a teď čekám. Mašina bzučí a pípá, jakoby sténá. Na obrazovce pojednou vyskočil obraz, temně zelený a černý, zrnitý obraz loděnice na Libeňském ostrově, přístavní bazén, mohutné rameno parního jeřábu, kolejnice a kladkostroje pro spouštění lodí na vodu. Velké černé topoly, je zima – sněžilo, když přišli Němci, ty rozpražené silné větve se zvedají nad střechy skladišť a dílen. Na prostranství těsně u vody stojí obojživelný tank, jako by právě připlaval z temné, olejnaté přístavní vody. Z pásů crčí, kaluže zpod tanku tečou po svažitém terénu zpátky do vody. Kolem vozidla stojí komise, pár chlápků v kloboucích, dva nebo tři v kombinézách, jeden z nich podává cosi dovnitř otevřeným poklopem. O kus dál stojí v širokých rozestupech vojenská stráž... helmy, samopaly. Tak známé siluety z válečných filmů. Ale tohle je doopravdy...

Snažím se zvětšit a rozpoznat jednotlivé tváře. Celé postavy zaplňují obrazovku monitoru, ale obličej se rozpadají do skvrn stříbra na fotografickém papíru a nakonec je zde sněžení pixelů...

Fotografie byla pořízená z dálky asi 200 metrů, na normální objektiv... nemám šanci z těch skvrn vylovit tvář... najít tvář mého dědečka, který tam, pokud to bylo foceno zjara 1939, určitě někde byl.

Musel bych mít na to speciální software a určitě silnější mašinu. Prostě, snad jedna z těch postav má plavý knír a velké, světlé, do světa otevřené oči.

Ze snímků, které jsem našel postupně na internetu, kladu teď na obrazovku takové pásmo. Jeden snímek pochází ze stejné série vyfočené přes pažení nějakého šifu uvázaného v loděnici. Skupinka mužů v kabátech a kloboucích stojí u plánů, rozložených na pancíři tanku. Vojáci už nestojí okolo, ale pokoušejí, též v hloučku, opodál v závětrí dílen. Kterýsi z mužů v kombinéze vykukuje z otevřeného poklopu... To je vše, konec příběhu o dvou políčkách filmu. Na ostatních fotkách jsou detaily tanku, nasnímané někde na dvoře uprostřed montážních hal – balzové přídavné plováky, vrtule lodních motorů, výfuky s klapkami proti vodě, malá otočná střílna... Na dalších je zdokumentován průjezd pražskými ulicemi z Vysočan do Štěchovic, tank má dokonce speciální poznávací značku. Ve Štěchovicích tank prudce stoupá z vody a jede po svahu... A nakonec konečně fotografie, kde plave v mohutném říčním proudu, zanechává za sebou rýhu plnou zčeřené pěny a z výfuků se mu valí světlý dým...

Z otevřených, varhánkovitých fochů alba vybírám prachstarou, maličkou fotografii na kartičce z tvrdého papíru. Vkládám do skeneru, po chvíli nařfákání a hučení vypluje na monitor veliká zvětšenina – jakási babička z doby takřka před sto padesáti léty sedí na židli v zahrádce u mladého stromku, za zády dřevěné plaňky a polední výheň jakési prašné, v zažloutlém papírovém podkladu se ztrácející návsi...

Na dalším tuhém, rezavém snímku poznávám nosatou tvář svého pradědečka a vedle něj stojí jeho krásná žena s dlouhými černými vlasy a rovným havraním obočím, prababička byla jak indiánka, kamarádká, přímá tvář, tu jsem vždy u žen hledal a miloval. Při zvětšení je na obrazovce znát, jak jsou oba mladí. Dva zdravé, zdat-

né organismy ještě před rozmnožením. Ještě jsou celí, nerozdělení. Všechno je před nimi.

Uvědomuji si, že by stačilo, aby vyměnili tehdejší důkladné dvojřadé sako a mnohočetnou sukni až na zem, oblékli si dnešní šat – to, co nosí dnešní mladí lidé jejich věku, a úplně by zapadli, ztratili by se v davu, praděd s mohutnými dredy a prabába s tetováním na rameni a propíchanýma ušima, zmizeli by v hlučném rachotu a dunění, mezi tančícími postavami na nějaké letní technopárty... Sound systém.

Skok o generaci dál... Foto ze začátku třicátých let: Dcera dredaře a indiánky dospěla v pěknou, tichou dívku, a když se vdala, porodila svému muži postupně čtyři děti.

Sněží, je bílo, po nábřeží kráčí černá silueta v buřince – za nedělního odpoledne vyšli si manželé na procházku. Na černobílé, jak karta ostře, bez přechodu vykreslené fotografii stojí děd v buřince a za obě ruce drží své synky, dvojčata v kabátcích a velkých kuliších. Jako nějaká karetní postava, černá silueta otce a jeho dětí, jako nějaký vážný Chaplin na sněhu se svými na chvíli znehybněnými, jinak hemživými spomocníky...

Dnes jsou z těch tříletých chlapců: osmdesátiletý bělovlasý matematik a z jeho bratra, jenž před dvěma roky zemřel – tichá vzpomínka.

V té kožené velké harmonice, v té hluboké kase je jedna přihrádka plná fotografií ze všech možných evropských velkoměst, z letovisek a horských, zimních sanatorií...

Jsou to pohlednice zaslané mé babičce od jejího bratra. Byl ze sourozenců nejmladší, ale nejvíc si rozuměl s prvorozenou sestrou. Když dospěl, vyučen – podle svého otce na zahradníka, nechtěl se rýpat v hlině a sázet stromky. Měl rád auta, tak se ještě dodatečně vyučil mechanikem a šoférem, měl talent na jazyky a... byl to fešák. Takže podle všech zákonů příčin a důsledků odešel do světa. Začal svoji kariéru jako řidič u bohaté vdovy po továrníkovi (snad dokonce ho ten továrník ještě nechal vyučit a pak přijal za šoféra, načež

zemřel)... snad to byla Francouzka, nějaká baronka s dospívající dcerou. Vozil a doprovázel je na ustavičných cestách po evropských lázních a riviérách a švýcarských plicních sanatoriích. Byla ta vdova, jako každá bohatá vdova byla ustavičně nemocná a musela se ustavičně léčit a střídát doktory... Tak to trvalo pár let, projezdil tisíce kilometrů s těmi stárnoucími samicemi. Neví se, jestli začal oprašovat starou hned po nástupu, nicméně zřejmě se o své přihlásila i její stárnoucí dcera – pořád se nemohla vyvdát, a tak, můj otec to prohlašuje za pravděpodobné, nakonec obhospodařoval obě ty stárnoucí fúrie... Samozřejmě dřív nebo později to muselo vybunzlovat, ta stará zřejmě něco tušila, zkrátka nakonec musel odejít. A přiznával, odešel rád. To nešlo uhrát, tenhle binec. Zbyly po tom jen tyhle pohlednice z měst a metropolí...

Později se mu myslím podařilo jezdit na rakouském velvyslanectví. Nejasným způsobem s tím souvisel hrabě Harrach. Protože byl nakonec anšlus, připojení k Říši, musel si, pokud chtěl zůstat v diplomatických službách Rakouska, musel si vzít říšské občanství. Nakonec dostal povolávací rozkaz a šel s wehrmachtem na východní frontu... Tam bylo nějaký zranění, pobyt v týlu a nakonec přeložení do Řecka, na frontu, kde svítí slunce a rostou fiky a pomeranče. Babičce, která ovdověla, posílal celou válku peníze z žoldu, šaty a jídlo z vojenských přidělnů. Vše zadržel a o nic se nepodělil jejich chamtivý bratr žijící v Čechách, na jehož adresu šla domů přilepšení pro všechny sourozence a jejich rodiny. Jednou přeci, když babička napsala, a na její adresu přišel balíček z Řecka – žluťoučký cigaretový tabák. Byla za to fůra brambor na podzim, před poslední válečnou zimou... Vykrmilo se i načerno prase. (Zajímavé je, že na podzim roku 1945, po osvobození, obeslal obecní úřad babičku, že neodevdala krupon z toho neohlášeného prasete, a chtěl nějaký poplatek...)

Strýc byl naštěstí v tom Řecku zajat na konci války, šťastně padl do zajetí Američanů a ti, když viděli, že je dobrý řidič, zařadili ho jako šoféra do akce UNRRA, pomoc pro státy postižené válkou... Vrátil se tedy nakonec do Čech v americké uniformě, přijel v džípu a vše bylo all right!

Tak aby strýc doznal své cti světoběžníka, místo aby se usadil, vše vzalo obrat ještě divočejší a temnější... Jezdil dva roky pro francouzské velvyslanectví, po roce 1948 za ním přišli z StB, aby je v noci pustil do budovy a pohlídal, jestli nikdo nepůjde – oni si otevřou trezory, ofotí, co bude potřeba, a nainstalují odposlech. Odmítl. Tlačili na něj tvrdě, nakonec navštívili i jeho sestru, moji babičku, aby mu domluvila – znali celou jeho válečnou minulost, chtěli ho prostě naverbovat. Říkali: „Nám ještě nikdo neřekl – ne. Nikdy se nám to nestalo. Nikdo, kdo by nám řekl ne, nikdo takový neexistuje...“ Strýc viděl, že opět bude muset vzít svých pět švestek a vydat se do světa. Poprosil své zaměstnavatele, řekl jim o celé kauze, požádal je, aby ho provezli v diplomatickém vozidle za hranice, když už mu odmítli dát občanství nebo nějak jinak umožnili odchod ven. Francouzské velvyslanectví se na něj z vysoka velevysralo. Neudělali nic.

A tak jedné noci přešel s baťohem na ramenou hranice do Německa, odjel v rámci nějakého náboru do Argentiny, zřejmě oprášil to říšské občanství... Tam se živil všelijak, žádné zprávy od něj, až se nakonec koncem padesátých let objevil v západním Německu.

Pracoval, nechal se najmout jako smluvní zaměstnanec pro americkou vládu, nějaký úřad, který mimo jiné organizoval takzvané České vojsko (jednotky z rodilých mluvčích, pro případ války). Nakonec z té konfrontační doktríny sešlo, nicméně zůstal v řadách americké armády, chvíli hlídal budovy Rádia Svobodná Evropa a nakonec dostal důchod a žil někde u Rýna s nějakou Margaritou, což byla Portoričanka, taková jako bývalá markytánka, taky taková „válečná vdova“.

Československá rozvědka velmi stála o kontakt na tohoto světoběžníka. Pokoušela se dostat do jeho okolí. Několik mých příbuzných si šlo vyzvednout do Černínského paláce, na ministerstvo zahraničí, speciální „obyčejný pas“... Někdo donášel, jiný to odmítl. Byly i výzvy k emigraci a provokační akce při vycestování mých strýčků na zahraniční kongresy do ciziny.

Žil tam spokojeně, se svojí černovlasou ženou a s pozvolnou rakovinou jater, obklopen zeleným zlatem rýnských vinic. Uprostřed zanedbaných, opuštěných meruňkových sadů podél Rýna (po válce

bylo málo mužů, spousta neobdělané, ladem ležící půdy). Jak pomalu umíral, ministerstvo zahraničí došlo k závěru, že jeho sestra-důchodkyně může za ním jezdit na Západ. Bylo to tání v první polovině šedesátých let.

Babička vzala kostkovanou kabelu a odjela do Němec... tam svému bratrovi a jeho portorické ženě a černošským sousedům (byl to nějaký seržant, černý poddůstojník!) – tam šla babička do těch zarosených nekosených luk k Rýnu, natrhala do své kostkované kabely meruňky, pukající, sladce tekoucí plody, tisíce kilogramů jich tam leželo spadanych v trávě, napospas sršňům a vosám. Krásně se žilo blanokřídlým. Primáti prořídli, svými těly obohatili půdu, matičku zemi, předali vázaný dusík... Babička upekla koláče, vonící nádheru, a uvažila takové meruňkové knedlíky, že strýček nosáč, překvapená černobrvá Portoričanka i černošský seržant s rodinou – všichni slzeli nadšením, křičeli štěstím nad tím jídlem. Byly ty armádní americké manželky zvyklé vařit pouze z konzerv. A pečené koláče znaly jen od místního pekaře, zjizveného Fritze... Babička pak do té kabely nakoupila nebo z armádní prodejny levně pořídila veliké plátky z telecí kýty. Ty pak v Čechách upekla na zeleném a bílém tlučeném pepři. Na másle, jako přírodní řízky. A opět bylo slyšet dojatý radostný hlas nad tím nezemským, po válce nevidaným jídlem...

Zavírám tuhle příhrádku, zastrkávám fotografie nosatého krasavce opřeného o naleštěný bourák, děti jeho sestry sedí v řadě za volantem a jako řídí to veliké fáro. Černý, lesklý prelud minulosti, stojící na prašné polní cestě, před chatičkou, kde babička s dětmi prožila konec války. Všichni se radují, je mír! Mír – dýka a plášť. Mír – smích a pláč. Mír...

V myšlenkách opouštím tohle údolí v čase, jámu v každodennosti otevřenou nad životy, nad těmi fotografiemi z časů... Jednou jsem kráčel po střeších bývalých leteckých opraven v Letňanech, dělal jsem tam něco jako stavebního dozora, zástupce... Mezi hangáry byly spojovací budovy a dílny, v jednom slunném malém dvorku se

pnulo mohutné, bohatě plodící kiwi... V jednom místě se haly a dílny křížily a v průsečíku stála podivná, pagodovitá, kruhová budova... Zakázal jsem si tehdy myslet na ta kusá svědectví o létajících talířích, vznášejících se na konci války nad kbelským letišťem... Zakázal jsem si myslet, možná ty budovy nejsou ani z války, ale třeba z padesátých let. Ale proč kruhová budova?... Chodil jsem po střechách hangárů jako po hřbetě Leviathana, díval se do dálky na šedavé siluety Českého středohoří, na zkamenělé vlny obzoru, na Bezděž, na ňadro mladé dívky – na horu Říp.

Když mi končila lhůta kontraktu, šel jsem jednoho dne opět po hřebeni střech, po těch térem vonících výškách – a vida, že dělníci demontují starý stožár se signálním osvětlením, zastavil jsem je a opatrně odšrouboval velikou baňku z rubínového skla. Ten artefakt, opršlý tisíci dešti a znající všechny úkazy nebes... vzal jsem jej, opatrně zabalil a odnesl domů. Stojí na polámaném, červotočivém prádelníku, vedle něj je modré, safírové oko... zřítelnice seraffinova, odmontoval jsem ji po povodni v Holešovicích, z ohnutého stožáru drážní signalizace... v záplavovém území, mezi vyvrácenými kmeny stromů a závějemi bahna a písku. Druhý den, při čtení knihy Solaris, den po setkání s jednou magickou – ze Sibíře se navrátilivší dívkou, která mi povídala o tunelu smrti, který postihne všechny blízké toho, kdo se vydal cestou, jež není pro člověka. Druhý den po tom setkání, po demontáži safírového oka, při větě: Tma, nic než tma... odešel můj companero, pejsek Tonda. Zhasnul mi v náručí, odešel ve spánku, uprostřed nějakého snu...

Ta chvíle je místem síly v časoprostoru. Mým místem, kde můžu nabrat sílu k zvládnání života. Protože můj ctihodný přítel Tonda dal mi svým odchodem veliký dar. Viděl jsem a cítil, jak odchází z těla živá bytost, jak se postupně odpoutává a nakonec je všude ve světě, jenom ne v tom mrtvém těle...

Vstávám od počítače a jdu se podívat na svět za oknem. Hluboká tma, město spí. Vysoko v nebi tiká družice nebo letadlo. V okenním rámu, na skle, se zrcadlí vnitřek mé kuchyně. Silueta bez tváře hledí do noci a za zády mu modře a zeleně svítí diody komputera

a modemů. Člověk ve svém zděném, zatepleném, tunovém „těle“. Co tažní ptáci, mají své „tělo“ rozestřeno přes kontinenty, za mořem, od pólu k pólu? Mezi hvězdami, povídá se, plují ve vzduchoprázdnu celé gigantické oceány zmrzlé vody. Občas se uvolní ze vzájemných drah balvan ledu a bahna a jako kometa se rozletí ke slunci... Říká se.

Na obrazovce monitoru zůstala malá, rozevřená knížka, nějaká sokolská legitimace mého děda. Kliknutím zvětšuji obličej, dívám se do těch velikých světlých očí...

Hledím skrz tu tvář, kterou jsem nikdy nepotkal, nezažil. Její rysy se na mě dívají z tváří jeho dětí. Modré oči a světlé vlasy mám i já, tak jiný, s hluboko zapadlýma očima ve veliké zvířecké hlavě... Dívám se skrz jeho tvář sám sobě do očí.

V oceánu času se pohnulo tělo nějakého nepojmenovatelného života...

Vařím si noční kávu. Naslouchám tichému hromadění energie a napětí ve varné konvici. Zpívá... Vydechla páru. Cinkám lžičkou do ticha. Vzduchování u akvária tiše vrní. Bubliny vzduchu se hromadí pod listy vodních rostlin, když to už stonek nevydrží, ohne se a velká dušička pukne na hladině...

Takhle, takhle jsem dopadl, když jsem se zahrabal na pár týdnů do té dávné a smutné historie. Jak mám naložit s těmi informacemi, z nichž žádná není potvrzená a nezaujatá?... Staříček, vitální pan Brůžek, močící jak mstitel Zorro do cizích klíčových dírek, nechávající hovna na rohožkách před cizími dveřmi – ten mi zůstavil podivuhodnou zprávu o mém dědečkovi, o nějž usilovala Třetí říše, on byl ve spojení s Ing. Formisem, rádiovým odborníkem, měli společně spolupracovat na tajném projektu rádiového řízení raket. Na internetu jsem se dočetl, že Ing. Formis byl ve spojení s Georgem Strasserem, což byl jeden ze zakladatelů nacistického hnutí, jež se nakonec odštěpilo od Hitlera, odešlo do ilegality a nakonec za hranice, říkali si „Černá fronta“. Tenhle Strasser, jeho bratra nechal Hit-

ler zavraždit při „Noci dlouhých nožů“, podporoval finančně a organizoval odboj proti hitlerovcům, psal posléze v Americe posudky pro OSS na nacistické pohlaváry, především se vyznamenal psychosexuálními postřehy ze života Adolfa H.

Faktem je, že dědu vozili na odlehlá místa, kde ho přesvědčovali... říká se tomu: přebourat, zbourat agenta. Měli o něj zájem a nechtěli, aby se o tom vědělo. Takhle nepracovalo gestapo, takhle si hrát, tolik času... Nevím.

Ta vražda Ing. Formise ve Štěchovicích, to najaté komando, ty pozvánky na německé velvyslanectví a nabídky německého občanství... spolupráce s německými průmyslníky už hluboko od dvacátých let... A ten major StB, manžel odrodilé tety Důbravky, s tou svojí zprávou – že dědeček byl v nějaké odbojové organizaci...

Nakonec zůstal ten štůsek prošlých cestovních pasů z třicátých let v archivu Policejní spisovny. Čtyři nebo pět exemplářů – stránky mají bohatě orazítkované, stovky razítek, za protektorátu taky... Fialová a rudá žhne z těch zelenkavých stránek. Jak razítko na mase... Tohle není obyčejná frekvence cest. Děda musel takřka každý týden jezdit ven, mimo republiku. Přitom pracoval na tom vývoji plovoucího tanku pro ČKD... Jezdil. Hodně jezdit. Všechno to byly průmyslové oblasti v německém a českém příhraničí...

Babička vyprávěla, že ke konci vykouřil šedesát cigaret denně a taky si nechával v nějakém obchodě s kávou, v pražárně na Příkopě, umlít půl kila kávy, to měl na týden...

Žil naplno... Zemřel jako tichý, neznámý hrdina. Obyčejný, slušný člověk. Sůl země.

Je půl čtvrté. Za chvíli bude svítat. Rybařík, můj děda jako takový menší nenápadný ledňáček obcházel kolem břehů řek a tůní.

S bambusovým prutem číhal v rákosí. To byly jeho chvíle. Cigaretový kouř stoupal z vrbiček, v šeru sedící nehybný lovec. Příjemce ticha. A držitel tajemství tekoucích odlesků a vůní obnažených břehů, když kořeny stromů, co vrostly do vody, jsou zrudlé studem... Vůně obnažených břehů.

Náhle poznaná snadnost mi vlila krev do žil. Co dělá rybář? Jde do krajiny, za šera či za jitra. Tak i lovec se krade houštím. Protože zvěř, divoká zvěř má v těchto chvílích probuzené srdce. Proč pořád sedím u knih anebo putuju po síti, po větvičích se informacích, v tunách balastu občas najdeš živou perlu...

Potichu se oblékám, беру si baterku, do kapsy nůž. Zlehka zamýšlím dveře, jdu spíím domem, někde je slyšet klapnutí dveří... to asi noční spáček v náhlém probuzení jde se napít vody, nebo naopak chcát nad ránem, se zalepenýma očima, taky to znám.

Mrazivé, ale suché, jakoby předjarní počasí. Za této teplé zimy jsou taková falešná jara častá a spojují se do celých týdnů, kdy někteří ptáci kosáci nevydrží to čekání a zkusmo, někde na anténě ve střeších, zatrylují svou árii před svítáním.

Startuju auto, jde to ztuha, ale napoprvé přeci motor chytil. Cítím vděčnost k tomu osmnáct let starému motoru. Už s ním takřka nejezdím, jednou tak za měsíc, když vezu nákup. Jinak vlakem a autobusem. Vlak, to je myslitelská rozhledna. Hlavně za noci, když je málo lidí. Jedu z chaty motoráčkem, rozsvícenou krabičkou v setmělých polích. Dívám se na světla měst v dálce a na obrovitou světlou oblohu nad Prahou, dívám se na svět.

A teď, ve čtyři ráno, je klid a ticho i na silnicích. Občas kamion, pár ospalých posledních taxíků a někde v dálce za řekou, pod Bulovkou, modře bliká majáček sanitky...

Jedu ven z města, tak vlastně nazdařbůh, někam do krajiny. Projíždím vesnice na okraji Prahy, občas naberu do auta těžký, štiplavý pach uhelného dýmu. Hnědé uhlí – něco mezi rašelinou a černým hlubinným antracitem... Polsko, v Polsku ještě voní města černým uhlím, v Těšíně stačí přejít do polské části a hned zavoní ze starých domů a komínů ten zvláštní pach kamenného uhlí...

Ruce samy zavedly volant, odřídily auto do míst, která dobře znám. Odbočuji k lužním lesům u Labe, k černavám. Asfalt na místních cestách je víc a víc záplatovaný a děravý. Pak už je jen zpevněná šterková cesta uprostřed luk a polí. Temná hradba lesa se přibližuje. Na jedné lesní odbočce jedu krokem a za zatáčkou nechávám stát vůz.

Zhasnul jsem motor a jen tak sedím a hledím do tmy. Je mi jasné, že můj příjezd vyplašil všechny tvory na kilometr daleko. Lezu ven, z kufru si беру starý filcový kabát, kdysi jsem v něm chodil coby nekonformní učeň po městě. Veliká hlava v kulichu, myslivecký kabát a kožená, rovněž lovecká taška přes rameno... Teď ho mám v autě, když pod ně potřebuju vlézt, nebo tak jako zrovna teď... Halím se do kabátu a naslouchám, jak s praštěním plechů vychládá motor.

Jdu po lesní pěšině, oči si už zvykly na tmou. Zmrzlá zem šustí pod nohama, můžu jít tiše. Směřuju na kraj lesa, kde z malé vyvýšeniny, z takového břehu, je výhled do dálky na rákosovité bažiny, na rozlehlá noční prostranství.

Zvedám hlavu a skrz větve stromů hledím na zářící nebe plné hvězd. Mrazivá zimní noc zjasněla a stáhla všechnu vlhkost do krysťalů ledu. Orion, Jupiter, v dálce mezi kmeny je vidět turecký měsíc, srpek klesající za obzor, a vedle něj Jitřenku.

Píčák... potichu se směju. Chodím po lese a koukám na hvězdičky, co by řekli ti známí dejme tomu, co u mě hledali jakousi oporu pro jejich malé lži. Jenže já byl vždycky takový a nikdy ten, co si o mně kdekdo vymyslel. Odjakživa jsem psal na lidstvo jeden dlouhý obžalovací spis. A pouze proto, abych mohl sebrat usvědčující materiál, jsem se stavěl takovým jako oni, ne – jako oni ne, to by poznali, po čichu by poznali, po feromonech... byl jsem „divnej excentrik“. Ach, taková chýra. Kdyby se dověděli, jak miluju ticho a klid, obyčejný nenápadný život... tak by chtěli nudou, ti srabi!

Už jsem zde, poznávám to tady. Veliký dub, jeho koruna, ty černočerné větve zarůstají přímo do tmy mezi hvězdami...

Sedám si na pařez na kraji lesa. V bezvětří je slyšet, jak šeptá rákosí nad zamrzlými bažinami, jak šelestí ty skřípiny, ty suché stvolý žijí nějakou svou dutou, křehkou podstatou...

Kdesi v dálce za řekou zakokrhla první kohout. Sedím uvolněně a nehybně. Dýchám, bože... jak se osvobozuje zajatá lidská mysl v takovémhle pozeňnaném tichu.

Po chvíli, co jsem usedl a znehybněl... ožil les okolo mne. Kdesi docela blízko, mám pocit, že černá zvěř se hnula dál ode mne, potichu se přesouvá do bezpečí... Drobný život v suché trávě, hraboši nebo myšky nespí a kupodivu čile přebíhají v suché, šustivé trávě.

Myslí mi proběhla náhlá, z hloubky vylezlá myšlenka: Z několika pramenů, spolehlivých zdrojů, částečně i publikovaných, je známo, že s materiály německých bezpečnostních složek pracovaly obě strany... nejen po válce, to už sklízely ovoce té černé žně... Obě strany měly své lidi na všech možných úrovních státního aparátu, to se týká především zpravodajských organizací.

V gestapu měli Sověti tolik svých lidí, že to cudně tají a budou tajit navždy. Tolik krve a špíny, aby se mohli vypracovat na vedoucí posty. Willi Leimer, po válce viděný v Moskvě na Rudém náměstí – německy promluvil na odbojáře, který ho poznal, pamatoval si jeho tvář z výslechů, z Pečkárný.

Leimer vedl oddělení proti komunismu a po likvidaci českého komunistického odboje a několika jeho ústředních výborů přešel na oddělení proti paradesantu. Parašutisté... Leimer se na konci války, na zámečku Jenerálka, osobně vzdal docentu Krajinovi a požádal o předání sovětským orgánům...

Co nebo kdo, když byl takový poválečný hlad na obou stranách po raketové technice? Může být někde, na některých dokumentech stopa po mém dědečkovi? Nejen tedy plovoucí tank, brumlající pancéřová lodička s otočnou věží a těžkým kulometem, podivný stroj – obojživelník plánovaný do tropických bažin a do Nizozemska, na jeho písčiny a vodní zálivy... Ale taky rakety? Je to možné? Tank byl v podstatě hotový, dva funkční prototypy, neustále vylepšované, stály v montážních halách odzkoušené... Tak proč tak usilovně stáli o dědečka? Jsou někde v Rusku stopy v archivech? Jedno ale vím hned, po linii „Gestapo-Moskva“ se nic nedovím. To by se muselo jinak, od lesa. Z druhé strany, jak se říká, zkusit, jestli něco někde ne-

uklouzlo na Západ, nějaká šeptanda, jenom najít vodítko... Nevím, to studium potenciálních pramenů, tolik balastu a dezinformací. To podstatné mají zvlášť Rusové utajené dodnes. Jen tak, ze sportu. Kvůli sebevědomí. U Ameriky takřka to samé, akorát tu a tam je vidět fotku asi dvou set německých vědců přivezených v rámci akce Paperclip po válce do USA. Archivy, nacionální pohnutky... mor! Ne, touhle cestou nepůjdu. Utopit se v prachu a žvástech.

Zvolna dýchám chladný vzduch. Les vstoupil do mých plic. Buňky postupně odplavují stresové látky. Dívám se do dálky, do světlé tmy v dálce nad Prahou. V té naší kotlině je všechno tak blízko. V Čechách...

Tak uběhla tichá hodina. Zvedl jsem se k odchodu, ještě chvíli se rozhlížel po světlém, bezlistém zimním lese. Kmeny stromů, jejich rozeklané větve se tměly proti nazelenalému nebi. Tma řídla, hvězdy slábly a mráz se do mě zakousl, nevzal jsem si rukavice. Rozbřesk, jeho první bledé světlo pomalu bloudí v mrazivých mlhách nad obzorem...

Tu náhle, tak nečekaně prolétlo jakési velké tělo neslyšně mezi kmeny. Zahlédl jsem široká skvrnitá křídla. Sova... Zmizela stejně náhle, jako se objevila. Tohle je její čas. Před svítáním, v hebkém peří, tichá myší smrt.

Jdu zpátky po svých stopách v křupající jinovatce na zmrzlé trávě. Jdu a kdesi v dálce je slyšet skřehotavé soví zasmání... potom odkudsi, z jiné strany, zahuhlá kdosi v odpověď. Mají teď, smrtě, mají období lásky...

Kapitola 2
